

Проф. Михаил Мирчев, две интервюта в БТВ и БСТВ
21 април 2023 – след двудневна консултация на през. Радев с партиите

Интервю в БТВ, „Тази Сутрин“, част 3 – минути 8,15-9,55; 14,45-15,05.

Видео от БТВ

Интервю в БСТВ, „Актуално“ текстът е по това интервю

Видео от БСТВ

МЪРТВО ВЪЛНЕНИЕ в новото НС и мизерна неспособност да направят редовно правителство

ДПС като 34-годишен феномен, редом с БСП и
в съпоставка с ПП Атака и ПП Възраждане

Характер на новата алтернативна партия – за да бъде
пречупено статуквото и се излезе от агонията
към оздравяване и развитие

СЪДЪРЖАНИЕ на включването в БТВ:

казани и подсказани неща, които вечерта бяха развити
в интервюто в БСТВ, както и в разгърнатия текст по-долу.

ГЕРБ-СДС и ПП-ДБ сега по същество едно и също ли са на политическата сцена?

Да, но само от гл.т. на СХЕМАТА, в която е вкарана България, те са **два варианта на един и същ западен евро-атлантически модел и войнствена политика**. Но има и принципна разлика между тях: ГЕРБ са **вътрешен** феномен, прихванат отвън, докато ПП са **външен** феномен, който бе спуснат като с парашут отвън. Между другото така стана и през 2016 със сегашния президент.

Сега нито една от партиите не се е затичала да прави редовно правителство и да удължава живота на това 49-то НС!

Сега няма нито една достатъчно голяма партия и в този парламент, която да е способна да направи правителство – вкл. и ГЕРБ отново не са достатъчно големи и са с вързани ръце. **Сякаш на всички им е изгодно да оставят** Служебния кабинет на през. Радев да продължи да прави неща, които няма да се харесват на повечето българи – и така те да трупат върху сече си недоволство и граждански гняв.

Сякаш всички партии сега се интересуват **единствено от предстоящите МЕСТНИ избори** през Октомври. В това ГЕРБ и ДПС са много добри. А и ПП-то вероятно разчитат да се наместват някъде (напр. в София) и да отхапят за себе си апетитно парче от баничката или пицата.

Мисля, че ще ни правят публика на пореден партиен спектакъл!

Бойко Борисов в това е доказал се талант, той играе гъвкава игра 3-в-1. Кирил Петков се е качил на същия артистичен терен и му се налага да се съревновава в позите и стойките. Ще има надиграване кой от двамата е по-...

Този път през. Румен Радев ускори консултациите и ги проведе само за два дни.

Сега очакваме да видим дали ще успеят да сглобят някакво редовно правителство – вероятно под много силен външен натиск? Или бързо ще извъртят трите мандата, за да се отиде на нови парламентарни избори още в средата на Юли? Или отново ще се проточат нещата с три месеца, за да се отиде на нови избори през есента – преди или заедно с местните избори?

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

на текста по интервюто в БСТВ с Нора Стоичкова

/0,20 минути/ КОНСУЛТАЦИИТЕ за правителство с партиите – този път прибързано и избързващо. Впечатление, че всички партии са сякаш в някакво **МЪРТВО ВЪЛНЕНИЕ**

/3,50/ НАКЪДЕ върви България сред този външен и вътрешен политически хаос, как да се измъкнем от него? Какво е **ВЪНШНОТО УСЛОВИЕ** тук ние да успеем?

/5,50/ Сега като избиратели **ПОДРЯЗАХМЕ** крилата на Борисов и ГЕРБ, същото направихме и с ПП-то.

/8,54; 15,40; 18,15/ Нужно е да проявим **ТЪРПЕНИЕ**, защото и ние избирателите сме **СЪУЧАСТНИЦИ** на лошите политици и партии. Отдръпналите се в отчаяние и битовизъм

/11,05; 22,40/ Нова алтернативна партия – кое и как може да **КАТАЛИЗИРА** процеса? Какво и как да се прави направи? Да оставим за малко популизма със заплати и пенсии

/12,10; 19.20/ Всичко ли сега зависи от **ВОЙНАТА** в Украйна? Нови американски **ВОЕННИ БАЗИ** на нашето Черно море? Анти-военен граждански поход

/20,40/ Феноменът ДПС-Доган вече 4-то десетилетие, редом с оцеляващата БСП, в съпоставка с ПП Атака от 2005 г. ДПС като оцеляващ балансър през трите прехода досега, роля в предстоящия четвърти преход у нас

/допълнително/ ПП Възраждане на Костадинов като **КОПИЕ** на миналата ПП Атака и Волен – възходи и падения

/22,40/ КАКВА да е и КАК да се направи НОВА АЛТЕРНАТИВНА партия? Трябва да е умерена, и честна, но и с хитрост. Това е диалектика

/26,40/ КАКВИ ДРУГИ стойностни неща, които да връщат нормалността в живота и държавата ни? За да не се говори и обещават само доходи и по-високи ренсии

РАЗШИРЕН ТЕКСТ, С ПОЯСНЕНИЯ И ТАБЛИЦИ

/0,20 минути/

КОНСУЛТАЦИИТЕ за ПРАВИТЕЛСТВО с ПАРТИИТЕ при през. Радев – този път прибързано и избързващо

Този път през. Радев направи консултации с партиите **само за два дни** – бързо и избързващо, някак панически припряно !!?

Спомнете си, че след предишните избори той съзнателно се мота три месеца, правеше консултации с една партия през седмица. През това време вероятно е кроил някакви слоо-ожни сценарии!

Този път, за къде и за какво се е РАЗБЪРЗАЛ този човек?

За припрени нови избори още на 9 юли 2023 ли, само след 3 месеца ли? За това вече се говори и тааайничко се прогнозира из кафенета и кулуари.

Това би означавало към 10 Май този парламент да бъде разпуснат. Така той би имал едва 2 седмици за нормална законодателна работа.

За три седмици през. Радев може да връчи трите мандата, а и дори да се договори консенсусно с партиите да не ги бавят, за да успее да разпусне 49-то НС и да насрочи новите избори за 9 Юли.

Създава се впечатление, че всички партии са някак като в МЪРТВО ВЪЛНЕНИЕ.

Убийствено мъртво вълнение, в което погиват дори най-добри плувци – традиционно през Август, когато морето се обръща.

Тази метафора/алегория сякаш е подходяща за сегашната ситуация в НС, както и следващите **удари, които ще понесат** сегашните герои и героичета в него.

Сега всички партии виждат, че **нямат достатъчен ресурс, за да успеят** да направят редовно правителство – начело с уж големите и силните ГЕРБ-Борисов. Големи и силни са привидно, а са неспособни да направят правителство. От Април 2021 това на ГЕРБ се случва за 5-ти от 5 пъти – като 3 пъти са били първа политическа сила!!! Това само по себе си е **политическа катастрофа**, която просто няма как да се прикрива и хората лека-полека ще осъзнават и осъзнаят, че ГЕРБ-Борисов вече са наистина колос на глинени крака върху пясъчна основа.

Може да се окаже, че на всички уж печеливши партии **сега е ИЗГОДНО ДА НЯМА редовно правителство** – за да продължи да управлява Служебният кабинет на през. Радев. За да вземат те **следващи и следващи вредни** за народа и държавата решения, което няма как да се харесва на поне 80% от избирателите, и ... да се трупат нови и нови негативи върху през. Радев.

Така Борисов-ГЕРБ биха си **отмъстили на Радев** за вдигнатия революционен юмрук срещу „*мутрите* във властта“ през Юли 2020. Борисов **отлага, но никога не забравя** – такъв му е характерът на човека и всеки в политиката и бизнеса би следвало да го знае.

Така също и злобничките алчни момчета от ПП биха си **отмъстили на бащицата си** в политиката – той си ги създаде, сега ще трябва да им сърба попарката. Това е класика при всички революции – великолепно е описано от социалния психолог **Серж Московичи** в настолната книга „*Векът/Ерата на тълпите – исторически трактат*“ (Paris, 1981; С., 2007).

Сега партиите сякаш вече се готвят за МЕСТНИТЕ избори през Октомври 2023 – особено ГЕРБ и ДПС, които на този терен са изключително ефективни и очакват отново да си поделят България. Тук вероятно си прави някакви сметчици и ПП на Кирил, Асен и Лорер – чрез специфичните им ресурси и те да отцепят за себе си някакво сочно парче от баницата – напр. столицата София.

Между другото, оставянето да управлява Служебният кабинет и Радев с натрупване на огромно гражданско разочарование и недоволство срещу него, точно това е **начинът да се подрежат възможностите пред един опит за КОНСТИТУЦИОННА промяна** на България и преход от парламентарна към президентска република на Радев. Сега изглежда, че Радев си играе с партиите и с всеки следващи парламентарни избори ги **вкарва в режим на обезсилване и унижителна безпомощност**.

Това си е вярно, но е вярно и обратното – двете сега първи партии си **отмъщават на същия този уж главен сценарист** в държавата и подрязват крилцата и на него. По тази линия вероятно няма да стигнем до конституционна реформа, ще си останем парламентарна република. Бих възкликнал: „Уррааа!“

Още лошото за Радев е, че и вторият му мандат ще изтече само след по-малко от 2 години и той ще **ОТПАДНЕ някъде зад кулисите**, вероятно и той изгарящ от злобичка и премазано тщеславие. По същия начин както се получи и с през. Георги Първанов (2002-2012), с неговите опити да се качи обратно на властовата сцена чрез ПП АБВ (2014), с участието си в „правителство *на малцинството*“ на ГЕРБ (Ноември 2014), и сега чрез коалицията „Левницата“ (2023) – но все катастрофални опити, и крайно унижителни и обидни.

Бюджет за текущата 2023 г. ще могат ли да приемат?

Дори без редовно правителство 49-то НС може да приеме Бюджет за 2023 год. Има предложение, има и готовност от миналия недовършен парламент, а вече има и парещи въглени поради огромния планиран държавен дефицит и съответен нов държавен дълг от над 12 милиарда само за тази година.

Нека ни е ясно, че това екстремно съкратено НС все пак би имало достатъчно време, за да се приеме Бюджет. Дори и да не се състави ново редовно правителство. Нямам извинение, ако не приемат Бюджет, в това, че няма редовно правителство.

/3,50 минути/

НАКЪДЕ върви БЪЛГАРИЯ сред този външен и вътрешен политически ХАОС, как да излезем от него?

Мисля, че не се излиза от агонията и сегашния хаос, защото **няма нови личности** на политическия терен. Има огромно гражданско очакване да възникне нова партия, но става дума за **истинска нова** партия, а не за някакви поредни лъжливи ерзаци.

Можем да се освободим и измъкнем, но **само чрез НОВА АЛТЕРНАТИВНА ПАРТИЯ.**

Но **не като новите ерзаци**, които бяха създадени от 2021 год. – преди всичко тогавашното ИТН, както и сегашното ИТН (2023), което вече е прочистено от крилото на Ива Митева и Любомир Каримански.

От сега съществуващите партии **единствено БСП** има шанс да дръпне малко нагоре. С колко нагоре – с 3%, преко сили с 5%, т.е. от сегашните 9% до 12-14%. Е, това **няма да размести нищо съществено** в сегашното статукво, така не може да стане принципно по-различно от сега. Но поне БСП да се **завърне към ролята си на значима опозиция**, като една по-пълноценна като опозиция партия.

В перспектива, докато не се появи на сцената **нов здравословен и здравомислещ** политически СУБЕКТ – като нова личност и тип лидер, като водеща група, като съответна нова идейна и ценностна платформа, дотогава сегашната политическа и властова агония ще продължи.

Докога ще продължи това?

Не се знае. **Би трябвало да се заредим с ТЪРПЕНИЕ, както и с УЧАСТИЕ, за да може това да се реализира на практика**, нужно ни е дълго търпение.

Можем да търсим аналогия с италианския пример – дълъг период на кратки правителства, докато те стабилизираха ситуацията чрез **Берлускони** и досега са общо взето стабилни.

Трябва да **не се отчайваме**, а на всеки следващи избори ние, гражданите и избирателите, да **правим по нещо макар и МЪНИЧКО**. Напр., сега на изборите, ние избирателите, **ПОДРЯЗАХМЕ** и **отрязяхме крилата на Борисов и ГЕРБ**, на практика отрязяхме възможността на ГЕРБ-Борисов отново да станат голяма и доминираща партия.

/5,50 минути/

Сега ПОДРЯЗАХМЕ крилата на Борисов и ГЕРБ, надали отново ще станат голямата и доминираща властова партия

Те от 2021 г. вече за 3-ти път са първа политическа сила и няма да могат да направят правителство, плюс още 2 пъти са втора и не успяха. Това си е ярка безпомощност. Аха, аха, да налпат сиренцето, подскочат нагоре, но то все се оказва с една педя по-високо и те остават в срамна и опозоряваща безпомощност.

А точно **сега бе моментът ГЕРБ и Борисов да възкръснат** от пепелта – (1) удобно си промениха Изборен кодекс; (2) удобно си измениха начина на гласуване и отчитането на изборния резултат; (3) по много неща личи, че те са били в договорка с през. Радев и неговия мин. на МВР, и областните му управители, за да не се пречкат на ГЕРБ, на мрежите им за купуване на гласове, както и на изборните му рекетъори и местни мутри; (4) избирателният списък на ГРАО и ЦИК си остана с над 1,2 милиона „мъртви души“, от които те се възползват; (5) големите телевизии щедро обслужваха Борисов като предизборна реклама и внушаване, че той се завръща на сцената на голям дорест бял кон.

Ако всичко това бе дало желания резултат, сега ГЕРБ нямаше да се пъчат с някакви си **670 хиляди** гласа – това е само със 73 хиляди гласа над най-ниския им резултат през ноември 2021 год. Целта им вероятно сега е била да подскочат **поне до към 840 хиляди** гласа, както през Април 2021 год. Ако бяха получили тези 840 хиляди гласа, сега не просто щяха да са първи, но и с **около 33%, вместо сегашните 26%**. А това вече би било наистина смазващо за ПП+ДБ и за всички останали, би било смазващо предимство на наистина възродил се Борисов и наистина отново силна ГЕРБ.

„Да, ама не!“, това не стана. Ние, **българските избиратели, това не го допуснахме**, подрязахме му устрема, натиснахме го горчиво надолу – дадохме му победата, но само с толкова, че **отново са безпомощни** да направят правителство. Ако все пак ГЕРБ направи правителство с хлъзгавите ПП+ДБ, то би било „**мутренско-шмекерско**“ правителство – на довчерашни патетични врагове, на несъвместими културни образи, с недопустими предателства спрямо самите себе си.

На този практически фон отново правят впечатление артистични думи на Борисов. Той на консултациите при Президента направи демонстрация на политическа мъдрост, казвайки, че **добродетел на една партия** е да съумява в критични ситуации да поставя **държавата и обществения интерес преди и над своята партия** и нейния егоистичен интерес. Това, според него, било принцип от „едно време“, вероятно визира времето на Тодор Живков, от който лично се е учил и е успял да се научи на важни неща.

До него Десислава Атанасова, като говорител на ГЕРБ, говори, че те в преговорите за правителство били търсели „**споделена отговорност**“ с ПП и ДБ. Самò по себе си това звучи прекрасно и политически зряло. Но, на практика как да се освободим от спомена за толкова много подобни преговорни ситуации и после травматични коалиции, в които ГЕРБ показваха и доказваха себе си като **патологично без-отговорни, като използващи и после захвърлящи** свои партньори – и в политиката, и в бизнеса, и в какво ли още не.

Избирателите помнят такива неща. Много от тях мислят разумно и наказват, когато му дойде времето. Ето защо ГЕРБ и Борисов получиха толкова малко и при тази своя уж „**голяма победа**“. Ето защо виждаме Борисов една седмица след 2 април как разиграваше **театрални сцени на победител**, но после **видимо посърна**, а сега вече се върти на стола като обидено разглезено момченце. Започна отново да грубиянства с журналистките, а по това му личи, че вътрешно е изтръпнал.

Същото подрязване ние, българските избиратели, направихме и със натрапените ни уж „**спасители и цивилизатори**“ от ПП – вместо с 5% над ГЕРБ ги затиснахме с депресиращи ги 2% отдолу; вместо да им дадем със 130 хиляди гласа повече от ГЕРБ (това би означавало да са 5% отгоре); вместо да им дадем много ние, българските избиратели, жестоко ги обидихме с 50 хиляди гласа по-малко.

Това си е направо трагично за инфантилните и алчни момчета от ПП, за младите харвардски „**шарлатани** и шарлатанки“ от ПП-то. **Така ги избрахме, че те сега са неспособни за главното** – безпомощни са в усилието си да вземат изпълнителната власт и да направят свое второ правителство – макар и за кратко, да не говорим за устойчиво тяхно правителство. Татко Петко ще е бесен. Кирил е направо сащисан. Асен си загуби дори фалцета. Лорер вече търгашески се оглежда за включване в друга схема. Акад. Денков с тъга пресмята загубите. А девойките наоколо не успяват да се ориентират на кого да дадат любовта си.

Нека обобщим темата:

Този път ние, българските избиратели, така ги избрахме тези две първи сили, че те се оказаха за пореден път в небрано лозе – ГЕРБ пет пъти от 5, ПП вече два пъти от 3, да **не са в състояние да произведат редовно правителство**. Е, какъв е този успех в политиката – хем си първи или почти първи в парламента, хем си безпомощен да направиш правителство!

По същество това си е **политическа МИЗЕРИЯ** – неспособността да се направи правителство **обръща победата в поражение**, понякога в двойно поражение.

Ето ви две изключителни уж „дребни“ неща, които ние, избирателите, постигнахме чрез гласуването и чрез негласуването си на изборите от 2 Април. Мисля, че не е малко, не е незначимо, не е за пренебрегване. Добре би било да се **научим да виждаме и да ценим малките си колективни победи**, за да се понатрупат и след година-две да стигнем до голямата си победа в полза на България.

С всеки следващи парламентарни избори ние, българските избиратели, **правим стъпки към измъкване от агонията и хаоса**. Но конкретните стъпки са мънички, трудно са забелязват от не малко хора, не сме склонни да оценяваме правилно движението, има страх от адекватна оценка на случващото се.

НЕ е НЕВЪЗМОЖНО да възникнат нови НАИСТИНА алтернативни партии.

Вижте биографиите на ПП Атака в годините след 2005, както и сега на ПП Възраждане след 2014-2017 год. И двете партии пробиха уж невъзможното и с гръм и трясък се качиха на голямата политическа сцена. Защо сега да не го направят и други, въпреки, че и сега усещането за невъзможност отново се нагнетява в душите и умовете на мнозина.

ПП Атака се родиха от нищото само за 40 дни и спечелиха 300 хиляди гласа през 2005, после на президентските избори през 2006 – спечелиха фантастичните 650 хиляди чрез Волен Сидеров, после отново на парламентарни избори от 2009 покачиха резултата си до 400 хиляди гласа.

Сега **ПП Възраждане** успяха да качат резултата си до впечатляващи 360 хиляди гласа. Направиха го не като ПП Атака още от първия път. Направиха го чак на 6-ия път в парламентарни избори, но все пак и те успяха да се качат до тавана за една подобна агресивна и патриотарска формация в България.

Тук важното е, че това са уж две маргинални партии, всички упорито го твърдят, а те успяват да постигнат изборен резултат, който вече е **съизмерим дори с числата на големите** – сегашните 620 хиляди и 670 хиляди гласа съответно на ПП+ДБ и на ГЕРБ+СДС. Числата на уж големите не са чак толкова по-високи. Ако ГЕРБ и сега имаха 1,1 милион гласа, както преди, тогава картината щеше да е съвсем друга.

Сега картината сочи, че уж **големите не са достатъчно големи и силни, а в сравнение с тях уж маргиналните не са толкова малки**. И точно поради това големите не могат да своеволничат, а малките се оказват достатъчно силни, за да се включват в голямата игра.

Това е сегашната ситуация и тя е **типична ситуация на ПРЕХОД** – от предишното партийно и политическо статукво към някакво ново и следващо политическо и партийно статукво. Ние отново сме в **преходна ситуация** – тя бе обявена през 2020 реално започна през 2021 и вероятно ще се развързва значимо през предстоящата 2024 год.

Ако сега се зароди и формира наистина алтернативна нова партия, то тя би имала ситуация и възможност само за два поредни избора да измести ГЕРБ от първата позиция. Това е реалистично. **Пространството за нови партии е отворено**, ще се направи първи, втори, четвърти опит и ... може да се пробие и успее.

Просто трябва да имаме ТЪРПЕНИЕ. Да не се отчайват хората. Да забелязват и отчитат малките победи, които ние избирателите на всеки следващи избори имаме над сегашните нищожни политики.

Защо да имаме търпение? Просто защото за ситуацията сега не са виновни само политиците – самите ние, ИЗБИРАТЕЛИТЕ, сме СЪУЧАСТНИЦИ на сегашните политики.

/8,54 минути/

ИЗБИРАТЕЛИТЕ също сме съучастници на сегашните политици, не са само те виновни

Из фейсбук напоследък прелита една максима, че *"Който гласува за корумпирани, за мутри, за криминални политици, той самият става и е съучастник!"* Това сега масово се разпространява във ФБ – много хора пъшкат в съгласие, но дали го отнасят към себе си, към своето си гласуване през годините, към своите си заблуди?

Помислете, през Октомври колко много избиратели отново ще **гласуват за криминални кметове** и за криминални общински съветници!!!

Ние като народ би трябвало да си намерим точката на РАВНОВЕСИЕ и точката на ПРОЧИСТВАНЕ. За да може в синхрон отгоре-политиците и отдолу-гражданите да направим нужния ни преход към добро във властта и политиката.

Отдолу „гражданското общество“ има задачата да произведе нови елементи на „политическата класа“, която ние се изкушаваме така едностранчиво и настървено да критикуваме, забравяйки за своето собствено съучастие.

Има ли такъв потенциал в гражданското общество?

Има го, разбира се. Във всички сфери на обществото сега има изключително читави и подходящи хора. И те съвсем не са изключение, не са малко – в отделните професии и отрасли, в училищата и университетите, в граждански организации, в различните общини и селища, в районите на страната. **Проблемът е, че засега го няма ЛИДЕРЪТ и платформата, за да съединят такива хора, да се направи СПОЙКА между тях, да се организират и заедно организирано да се качат на политическата сцена.** Тази категория хора сега не решават нищо важно в България, но и това ще стане, убеден съм.

Това ще стане. Няма как да не стане след като има такъв **мощен човешки потенциал.** Виждам го ежедневно в много среди, на различни места, в разнообразни форми на изява и реализиране.

Не са прави ДИСТОПИЦИТЕ, които сеят от телевизора и книгите си **отчаяние, че всички свестни и можещи хора са се разбягали** някъде по чужбините и тук не е останало нищо свястно, че тук не било останало нищо цивилизовано и можещо. Това са така нар. „**дистопици**“, **черногледци, апокалиптици** в анализа и в прогнозите си. Те, например, относно последните избори, продължават да твърдят и да внушават отчаяно, че сме безпомощни нещо да променим, че сме обречени на мутрите на Борисов, както и на хищниците от Харвард и техните поръчители.

Те непрекъснато **ТРАВМИРАТ хората с измислена вина**, че видите ли избирателната активност е едва 40%. Не си правят труда да си спомнят **действие изваждане** и след това **действие деление** от училище. Не изваждат от официалния избирателен списък 1,2 милиона видими с просто око „мъртви души“ и чак тогава да изчисляват колко е изборната активност – тя е **не по-малка от 50%**. А реалната изборна активност е **дори 57-60%** – по това вече говорихме и го обяснявах в предишното си интервю при Вас от 4-ти Април.

И като ни **лъжат** относно **измислената ниска избирателна активност, апокалиптиците травмират** самочувствието на гражданите в България, **вменяват им гадничко чувство за вина**, карат ги да се **чувстват непълноценни като народ и граждани.** Аз се възмуствам от такива мои колеги и анализатори – често самите те не мислят и не пресмятат адекватно, още по жалко е, когато част от тях просто работят за пари за да травмират народа и аудиторията по този начин.

И с това също трябва да се преборим – ще успеем, но само като си **размърдаме малко мозъците**, като сами си пресмятаме числата и процентите, но само като мислим не едноплатово, а поне двумерно и мааалко по сложничко.

Нужен е чисто нов ЛИДЕР. Просто защото от досегашните и сегашните никой не е способен да изпълни **обновяваща и издърпваща нагоре лидерска роля**, не е способен на водачество:

- да даде **посока, мотивираност и енергия** на хората,
- както и да се обърне към **смисъла да се грижим и за държавата си, и за обществото ни като цяло.**

Ние вече толкова години сме в ситуация да **гласуваме за уж лидери, без да им се доверяваме** – гласуваме за по-малкото зло, гласуваме с наивната надежда, че лошите стари щели били да се осъзнаят, да се поправят и да изправят бедите, които самите те са сътворявали. **Добър и малко наивен в добротата си е българският народ** – това е негово **духовно превъзходство**. Но в реалната политика това е **терен за злоупотреба** и досега повечето партии и политици мнооого са се упражнявали да злоупотребяват с душата на българите.

Моята **ФОРМУЛА** за измъкване от агонията и блатото, за оздравяване на политиката и държавата е:

- **нова алтернативна партия** с нов убедителен и действен лидер, с убедени и енергични хора около него, върху мобилизираща идейна и ценностна платформа,
- плюс **стабилизиране на БСП като център-лява** формация, която да балансира струпането на десни и капиталови партии в България.

/11,05 минути/

Кое и как може и ще КАТАЛИЗИРА процеса?

Вероятно има нужда от нещо, което наистина да стресне хората и изплаши обществото. Няма да стане с нещо добро.

Не, според мен, не толкова да бъде стреснато и изплашено обществото и хората.

По-важното е да ни се поразслаби ВЪНШНАТА ХВАТКА, няколкото ВЪНШНИ ПРИМКИ, чрез които глобалистите – външни сили и мрежи, външни господства – сега са ни задушили и ни душат като общество и държава.

Нещата в България не се оправят и не се оправят преди всичко поради **външния властови фактор** – това е основното и решаващото. Ние тук като се вторачваме само в Борисов и Кирил, в Костадинов и Нинова, като се вторачваме само в техните игрички, всъщност, издребняваме – **свеждаме голямото и важното до нещо вторично и дребно**. Нужно е да мислим за голямото, от което зависим и от което няма къде да избягаме.

Сега отвън като държава и нация ни **душат по няколко линии** – финансови и корпоративни, политически и медиинни, военни и златодобивни, енергийни и земеделски, джендърни и ценностни, информационни и мисловни, кадрови и еничарски. И нека си кажем ясно, че онези биха ни поразвързали само по принуда. А принудата над тях за това ще дойде **едва когато сблъсъкът Русия – Запада започне да се развързва**. Сега сме в пика на военната и санкционната ескалация, заплашително се дрънкат вече атомни оръжия, но времето за развързка идва – чува се, че идва.

В предишни интервюта вече направих прогноза, че това няма да стане в някакво далечно бъдеще, няма да е след едни отчайващи 10 години, а ще започне осезаемо да става

още до лятото и есента на тази 2023 г., и както казват „звездните *констелации*“ – осезаемо през **следващата 2024** год.

Вероятно в тази скорошна перспектива примките около врата и свободното дишане на България ще се поразслабят и ще **поотслабне грубото имперско командорене и грабене**. Очаквам да се отвори глътка въздух и възможност към дух, който да е по-адекватен на българските интереси в политиката, както и към по-грижовни за народа и държавността ни политики.

Би се отворило пространство за лидерска и политическа алтернатива, защото това сега на практика НЕ е възможно – външните господари у нас са отрязали всякакви възможности за успяваща алтернативност спрямо западния мейнстрийм и командорене. Читавите хора у нас, милеещи за народа и страната си, затова не успяват да пробият и да излязат на политическата сцена с нещо здравословно и обнадеждаващо. Възникват партии, които се титулуват като анти-системни и алтернативни, но за жалост това досега е било само на думи и театрални изцепки.

/12,10 минути/

И всичкото това зависи само от ВОЙНАТА в Украйна, така ли?

Разбира се, че ситуацията в България зависи от развитието на войната в Украйна.

Ето, да видим **новия посланик на САЩ** у нас (Кенет Мертен, у нас е от 6 април). Той е човек със специална подготовка и квалификация, с особен опит от специални служби и други страни, с умение да командори по особено груб и безпardonен начин такива периферни колониални страни (това от гл.т. на американските ни уж „братя“). И какво направи този човек?

Първата му стъпка бе да направи посещения при българския Министър на войната Димитър Стоянов в министерството (на 20 април). Защо ли? За да се договарят за прелитаци НАТО-вски вертолети от Гърция към Румъния, и за какво ли не още. Виждате, че човекът си започва основната работа, заради която са го аташирали у нас, не се бави, не дипломатични.

Официално са говорили за така нар. „*модернизиране* на българската армия“. Разбира се, със свръхскъпа американска техника, повече на чертеж отколкото навреме реално да пристигне тук, и въпреки че в Украйна се доказва, че руската военна техника – и старата, която имаме, и новата – е по-успешна, че е побеждаваща, че в не малко неща е изпреварваща с години, да не говорим, че е в пъти по-евтина.

Тук може да си спомним и **военните бюджети** от времето на уж великия президент Ронълд Рейгън (1980-1989), които вървяха **към 6% от БВП**. Това ли ще искат от нас, за това ли ще ни притискат?

Това би било 3 пъти по-голямо натоварване на българския държавен бюджет с изкуствено оскъпени военни разходи. Това би било и въвличане в **нов ужасен цикъл на милитаризиране** – както стана през 80-те години. Тогава САЩ и Лондон по този начин изтощиха икономически и после прекършиха социализма като държавна система и като вид обществен строй. Сега по-скоро САЩ и Лондон само **отлагат катастрофата си като прехвърлят тежести** към колониалните си периферии – на първо място Германия, не зная на кое място е и България.

Подготвят ни за следващи стъпки при ангажирането ни с войната в Украйна срещу Русия. Следващите стъпки ще са по-едри и може да са фатални. Например:

- да ни **вземат малкото останали самолети** – МИГ-29, както и **друга тежка** нападателна техника;
- да стоварят у нас техен **10-хиляден нападателен армейски корпус** и да ни превърнат в оперативен военен плацдарм срещу Русия;
- плюс – символно за смачкване на историческия русофилски рефлекс у българския народ – да изпратим един **наш армейски батальон на фронта в Украйна**, едни 1000 войника и наши офицери, за да умират там български момчета и мъже.

Чудесен посланик, чудесен наш военен министър, чудесен Служебен кабинет на ни-лук-ялия ни-лук-помирисалия през. Румен Радев! Ето, такива неща имах предвид в началото като казах, че всички партии в сегашния ялов 49-ти парламент имат интерес да се мотаят, за да не направят свои редовен кабинет, и така да прехвърлят вините и гнева към Радев и неговия дълговечен Служебен кабинет. (работи вече 9 месеца, от 2 август 2022, ако и това 49-то НС зацikli и се провали, те ще са на власт поне още 4 месеца)

/13,55 минути/

Американските НАТО-вски бази на нашето Черно море, ще се увеличат ли?

Досега си имаме 3+1 военни американски бази. Тях ги разреши и утвърди вице-премиер Ивайло Калфин през 2006 с договор за 10 години, до 2016 год., Кондолиза Райс подписа от името на САЩ. Това са техни бази в наши български съоръжения и полигони – те ползват нашето, но оперативно се разпореждат фактически безконтролно.

Ставаше дума за 3 700 военни на САЩ постоянно у нас, сега защо да не утроят числото – време е, сега е моментът, Борисов вече няма да се ослушва, както след 2017 г., а ПП-то на Кирил, Асен и Лорер са готови на всичко – та въпрос ще правят за някакви си бази и американска армия у нас, която още малко и може да стане по-голяма от българската. Нали сме приятели и партньори – какво лошо има!!?

Говори си и за допълнителни 5 военни бази на САЩ и НАТО на нашия морски бряг?

Да, защо не, логично е, подготвя се. Във Варна има управляващ НАТО-вски център, а в големите пристанища навътре има място за чудесна американска военно-морска база. Край Бургас – също; нагоре, над нос Калиакра – също; надолу, към Царево – също.

Това би съответствало на стратегията: „*Черно море е море на НАТО, трябва да стане море на НАТО*“. Откъм Русия казват и правят обратното – Черно море е доминирано от Русия, военно и геостратегически, и няма да бъде допуснато друго. Сега международният статут за влизане на чужди военни кораби в Черно море е в полза на второто, това го има отдавна в международното право. Но битка се подготвя от САЩ и НАТО, и България ще бъде използвана като бряг и като държавно участие. Това е стратегията, в която ни въвличат. Новият посланик това му е работата. Ситуацията за нас се усложнява критично.

И какво ще правят българските партии в това поле?

Сегашните – вероятно нищо полезно за България и нищо ефективно като действия. Ние сме подготвени – с тези сегашни политици, с този президент – да участваме в тази опасна огнена игра. И така ще е докато не се намери възможност за измъкване от примката, с която сега за задушили политиката и властта в България.

Това е голямата картина – по света и у нас, от която зависят българските партии. Именно тук е мисията на една нова истински алтернативна партия. Трябва да гледаме голямата картина, тя е решаваща, а да не издребняваме вторачени само в Борисов, Кирил, Костадин, Нинова и други политически актьори сега у нас. Те са функция и периферия, не са водещи и не са суверенни субекти – не го могат, не го искат, не им разрешават да израснат до такива субекти. Това е истината засега, поне така ми изглежда общата картина на мен като наблюдател и участник.

И така, **принудени сме да ИЗЧАКАМЕ ВЪНШНИТЕ обстоятелства**, които да отворят поне минимален простор за политическа алтернатива тук, в България.

А тези външни обстоятелства не се ограничават само до войната в Украйна, ние не зависим само от това кога тя ще премине към фаза на преговори, към някакво завършващо световно договаряне. Ние не зависим само от тази битка. Защото, всъщност, има една **КОМПЛЕКСНА световна битка** – водят се и други паралелни войни, някои от които са дори по-важни от военния сблъсък в Украйна.

По това вече в няколко интервюта изразявам позицията си:

- битката със и срещу **господството на долара** е световна битка
- битката за **зърното и изхранване** на населението в Европа, в Африка и другаде е световна битка;
- битката за **индустриалните редки метали** и монопола върху тях е световна битка;
- битката за **технологично превъзходство** е световна битка;
- битката за **нефта, шистовия газ, цената на енергията, атомната енергетика** е световна битка;
- битката за **танкерния транспорт**, за монополното му застраховане, за морските пътища е световна битка;
- битката за **умовете на хората и зомбираното масово съзнание** от масовата западна пропаганда е световна битка;
- битката за **семейството с двама родители** – мъж и жена, които са майка и баща, и които израстват и възпитават децата си с устойчива полова и гражданска идентичност е световна битка;
- битката за **съхраняване на човешкото, на мисловното, на Sapiens-а** като родова същност у човека, пред вълната от „генеративен изкуствен интелект“, който в лицето на ChatGPT-4-5-6, и на още 4-5 подобни конкурентни платформи на ИИ, през настоящата 2023 г. вече е **изпитание пред цялото човечество**. Изпитание е пред държавната регулация, пред опасността от **biological hardware**, който според стратегията на Клаус Шваб и планираното **човешко зануляване** ще създаде някаква уж човешка **new normalcy**, вследствие от прилагането на **revolutionary biocomputing approach, using lab-drown brain organoids** – това е световна фатална битка;
- битката за **свободна световна търговия**, за пренареждане на търговските вериги и мрежи е световна битка;
- битката за **връщане към суверенитет на нациите**, независимо от досега повсеместните „американски национални интереси“ е световна битка;
- битката за **оцеляване на Европа като силна икономика и съхранена култура**, като религиозна и расова идентичност е световна битка;
- битката срещу изключителната мощ и агресивност на **нео-нацизма, на нео-фашизма**, на анти-белия расизъм, на анти-мъжкия расизъм, както и на анти-руския-славянски расизъм, на расизма срещу православието е световна битка;

- битката за **оцеляване на Русия и пост-съветското държавно пространство** като отново единно е световна битка;
- битката срещу **независимостта на Иран и на Саудитска Арабия** е световна битка;
- битката за **независим и единен Китай** като най-мощна индустрия в света и като най-богат инвеститор в света е световна битка;
- битката за **Нов световен ред този път с три глобални полюса** (САЩ, Русия и Китай) е световна битка.

Виждате изброяването колко се разшири. Става дума за **комплексна битка** в Света, за осъществяващ се **системен преход** – по подобие на прехода от началото на 90-те години, след 1991 г. и саморазпускането на Съветския съюз и Варшавския договор като балансиращи срещу Запада и НАТО. И предаването тогава на цялата световна власт в ръцете на глобалния император САЩ и Лондон.

Не бива да се вторачваме само във войната и ужасиите в Украйна, защото изброещото е ПО-МАЩАБНО като битки, процеси и последици.

Между другото самата битка в **Украйна се ПРОТОЧВА ИЗКУСТВЕНО ДЪЛГО**, вече 13+1 месеца. За това се прилага специална **руска тактика** от Април-Май 2022 насам (2-3 месеца след началото на 24 февруари). Тактиката е към протакане, към удължаване във времето, за да се **даде възможност на другите паралелни и по-мощни световни битки** да се разгърнат, да узреят реалностите, да се премине към фаза на разрешаване и пренареждане.

Като при това се **минимизират човешките жертви** от руска страна – сега те са около 10 пъти по-малко, което е уникален военен прецедент. Като при това става максимално **омаломощаване и обезсилване** на агресивния неонацистки западен противник, на уж богатите Германия и другите западни страни, на уж безчисления им военен арсенал, на уж способността им за адекватни и печеливши политически решения.

Още, става дума за специална тактика, която съзнателно е насочена към спечелване на **световната информационна и пропагандна битка**. Това е тактика на изчакване на западните народи те да съзреят мисловно и оценъчно.

Народите да прогледнат и съзреят, за да започнат **активно и мощно да се съпротивляват** срещу обезумелите си правителства и политически елити. Народите да прогледнат и активират след здравно-ваксинационния тормоз от Март 2020 и досега – той вече доста затихна, но в много западни държави продължава. Народите да се осъзнаят и активират след енергийно-икономическия тормоз от есента на 2022 насам, както и от диктаторско-фашизуйдното изтиряване от 24 февруари 2022 насам.

Още, не на последно място, това е тактика, която дава поводи и импулси за **оздравяващо прочистване на самото руско общество**, на купените и зомбираните сред влияятелната руска интелигенция, прочистване на огромната корумпирана руска бюрокрация и държавна номенклатура, както и на огромната мрежа от про-западни христо-грозевци и НПО-тата им като подмолни и враждебни „чуждестранни агенти“.

/15,40 минути/

Трябва да се заредим с гражданско и политическо ТЪРПЕНИЕ, дълго търпение

За да изчакаме и дочакаме да се поразвърже външният фактор, да се поразтвори примката и да възникне реална възможност **читащи и подходящи хора, милеещи за България, да съберат сили, да намерят удачна формула и ... да излязат на сцената**, да се качат на високото в политиката и властта.

Знам, че сега у нас има не малко хора, които мислят за подходяща платформата и мобилизираща идейна основа, съветват се с опитни и обиграни в политиката, регистрират имена на нови партии, търсят съмишленици и формули за съединяване.

Новата платформа е само анти-военната платформа, не е ли така?

Това има основание, първото, трябва да бъде **АНТИ-ВОЕННА платформа**.

Но не пацифистка и мекушава, не абстрактно морализаторска. А анти-военна преди всичко срещу онези, които милитаризират Света, които завихрят отново агресивна надпревара във въоръжаването, както преди 40 години. Преди всичко срещу онези, които имат стотици военни бази в над 90 чужди държави, на хиляди километри от границите си, и които предизвикват **серии от военни конфликти и военно опустошаване** на страни от Африка (като Судан сега), от Африка като Либия през 2011 г., в Мала Азия като Сирия от 2011-2014 насам, преди това интервенцията в Ирак през 2003 г., и др. под.

Разбира се, антивоенна платформа, според която **българската войска да не се използва в чужди войни**, в далечни държави, под чуждо знаме и командване, както и без реални миротворски функции. Антивоенна платформа, която да не изпраща български войници и офицери на новия „Източен фронт“, на фронта срещу Русия и руския православен народ, срещу православната църква в Украйна, срещу българските общности в Украйна.

Има и второ, не по-малко важно и решаващо.

Това е **БАЛАНСИРАНЕ между така нар. „велики сили“**.

От 1991 до 2022 г. в Света имаше една единствена велика сила – САЩ, като световен император и монополист, като център и господар на „Новия световен ред“. Така стана след рухването на социализма и разпадането на СССР и Варшавския договор. Но вече не е така, все по-осезаемо се разбира, че вече не е така и няма да бъде занапред така – и ние следва да се адаптираме при тази фундаментална промяна в така нар. „международни отношения“.

Сега проблемът е, че България е **завързана само за единия световен полюс**, само за САЩ като велика сила – само за САЩ и Канада, само за САЩ и Лондон, само за САЩ и големите от Западна Европа.

Но вече има **ВТОРА ВЕЛИКА сила – това вече безспорно е Русия**.

Това за разумните хора стана очевидно след срещата в Москва от 20-22 март 2023. Тогава Пекин подкрепи Москва срещу Запада и по същество това бе **световна ЛЕГИТИМАЦИЯ** на Русия като велика сила.

Ние трябва да се **обърнем и към тази втора велика сила**, да възстановим влиянието ѝ в България – поне 20-30%, преди всичко като балансатор срещу абсолютната доминация на САЩ и Запада у нас.

След Втората световна война през 1945 г. Ялтенското глобално споразумение (Февруари 1945, между Сталин, Рузвелт и Чърчил) дава на Запада 20-30% влияние у нас като баланс срещу доминирането на Москва. Сега пропорцията би могла да остане същата, но този път обърната. Но нека не си правим илюзии, САЩ скоро няма да напусне България и да се отдалечи от България. Дали САЩ са добри или лоши за нас няма значение, ние сме дадени и предадени на САЩ като техен сателит през „перестроечните“ 1989-1991 г. и скоро това няма как да се промени. Задачата ни е да действаме в своя полза при това засега непреодолимо обстоятелство.

Реалистичното е да се **борим и преборим за една по-здравословна пропорция** на това американско-руското външно влияние у нас. В перспективата на 10-12 години вероятно това е реалистичната и относително печелившата формула за България. **Именно в тази матрица ние тук трябва да говорим за политическа и партийна алтернатива** – самата алтернативност на алтернативата **няма да е радикална, а само относителна и частична**. Това е важно да го осъзнаем и в тази призма да се мислят и изграждат новите партийни и лидерски проекти.

А силата на **Китай като ТРЕТАТА ВЕЛИКА сила сега?**

Това защо го игнорираме, защо още стоим встрани? След като Китай имат много силни позиции в Украйна, и в съседна Гърция, да не говорим за Африка и Латинска Америка, сега навлизат мощно и в Близкия Изток. Защо не правим нищо съществено за **използване на Китай за стабилизиране на България** и за постигане на добър икономически, технологичен, индустриален растеж и перспективно свое развитие?

Защо така упорито **не го правим още от времето на Жан Виденов**, когато неговите усилия за връзка с Китай бяха просто пресечени и саботирани през кризисната 1996 г., вкл. от такива видни уж родолюбци като Георги Пирински, тогава външен министър?

После и синият Костов не направи нищо в тази посока. И царският Саксбургготски не направи нищо в тази посока. И червеният Станишев и философът Доган не направиха нищо в тази посока. И Борисов не направи нищо в тази посока. Сега от Кирил и Асен надали някой се надява да предприемат нещо в тази посока. Все във вреда за България, все в стратегическа вреда за нас!

Странен е този политически консенсус и упорита незаинтересованост вече 30 години. Много хора сега в България са **ОТЧАЯНИ, отдръпнали са се в ПАСИВНОСТ**, спрели са всякаква своя политическа и гражданска активност.

/18.15 минути/

Множеството на ОТЧАЯНИ и отдръпнали се в ПАСИВНОСТ граждани

След многото политически разочарования и партийни лутания, разочарования и лутания, те си се оттеглят в свое лично пространство. Това си е съвсем нормален рефлекс за само-съхраняване.

Затворили са се в бита и личните си здравословни и трудови проблеми, вторачили са се само в битовите си сметки и недостига на левчета, при това се вълнуват само от оцеляването си. Не се надяват сегашната държавна агония да завърши, съвсем не вярват, че в тунела може да се види светлина и да се приближим към някаква положителна развръзка за народа и страната ни. Не гласуват на избори – самоубеждават се, че нямало било никакъв смисъл, че техният глас нищо не значел.

Такива наши съграждани не гласуват, не гласуват дори с демонстративното срещу всички сегашни политици и партии „не подкрепям никого, за никого не гласувам“ – просто не отиват до секцията и не гласуват. За разлика от 109 хиляди други граждани, които са разочаровани и дори отчаяни, но не са се отпуснали в глуха пасивност – те на 2 Април 2023 отидоха и демонстрираха гнева си срещу всички сегашни политици и партиите им. На предишните избори от 2022 г. тези българи бяха 87 хиляди, сега станаха 109 хиляди.

Ако техните действителни гласове биваха **отчитани в брой депутати**, това би следвало да са свободни 12 депутатски места, които да останат празни в НС, защото гражданите изрично са казали, че никого не искат. Това би било изборна система по подобие на германската, където след всеки парламентарни избори броят на депутатите варира.

Вярно е всичко това за масовото разочарование, стигащо до отчаяние и изпадане на много граждани в глуха пасивност и битовизъм. Но да **не се сърдим на хората**. Нека не се включваме в грозния обвинителен хор на онези, които обвиняват народа, че бил пасивен, че не се интересувал, че бил демократично нецивилизован, и др. под.

Най-много крещят и **обиждат народа точно онези политици, които сами са се провалили** и на избори са катастрофирали.

Спомням си **Иван Костов**, който – нали бил толкова интелигентен – сам си докара изборната двойна катастрофа през 2001 г., гласуващите за партията му тогава намаляха близо 3 пъти – вместо 2 милиона и 224 хиляди гласа като през 1997, те през 2001 получиха едва 830 хиляди гласа. Това си бе гръмотевично пропадане, при това под никаква партия НДСВ – тогава дори отказаха да я регистрират в съда. Добре че имаше 1% над БСП, че да не се опозори во веки веков.

И тогава Костов вместо да помисли разумно – нали уж бил много умен, се разгневи на избирателите и народа, от телевизора ги обиждаше след парламентарните избори от Юни 2001 год. И какво стана след това?

Само 4 месеца по-късно загуби катастрофално и президентските избори чрез провала на синия президент Петър Стоянов. И то от левия Георги Първанов, който все още едва дишаше като лидер на БСП след катастрофата им от 1996-1997 г., и който 8 дни преди изборите бе с 10-на процента под Петър Стоянов. Но нали е казано, че който каквото сам си направи – от много умност, която винаги прилича на автентична глупост – никой друг не може да му го направи, дори и най-злият му враг! Иван Костов е български класик в това отношение.

И така, **нека не се сърдим на онези избиратели, които се поддават и изпадат в отчаяние и в изборна пасивност**. И не мислят, и не следят, и не се вълнуват от политиката – което самò по себе си е нещо лошо в условията на демокрация.

Да не се сърдим на такива избиратели, просто защото на такава обществена и политическа агония като нашата вече от доста години просто **не се издържа до безкрайност**.

Точно поради това не малко граждани се самозатварят в себе си, в битовото си, в близкото си обкръжение, за да оцеляват емоционално и да не се разболеят – там търсят и намират своите позитивни неща, напр. чудесната радост от едно малко сладко внуче, и др. под. Такива хора и избиратели се прикриват вътре в себе си, за да оцелеят, това също е начин за оцеляване.

Разбира се, обективно, такава нагласа води хората **към ръба на водопада ...**

Да, така е, каквото и да мислим, колкото и да се самозатваряме, никой от нас не може да избяга от голямото ...

/19,20 минути/

АНТИ-ВОЕНЕН граждански поход, шествие, протест

Така е. Ето, след дни, на **23 април**, в София и още много градове в цялата страна се организира **АНТИ-ВОЕНЕН граждански митинг, шествие, протест**. Да видим колко хора ще участват. Надявам се да участват много, много български активни и борбени граждани.

Ако си припомним протестите в София от лятото на 2020 г., след вдигнатия уж революционен юмрук от през. Радев, срещу мутрите и мафията в държавата, в правителството и главния прокурор, тогава в някои дни участваха по **10 хиляди души**. Разбира се, не еднократно, а цял месец подред. И ... успяха да свалят властта, като граждани доказаха, че могат, ако са активни и не се отказват в битката си.

Сега се говори за 150 хиляди протестиращи в цялата страна. Дано стане така. Ще видим. Всеки от нас може да отиде и да участва, ако не желае властта да ни въвлече във войната в Украйна, ако не желае наши момчета и мъже да погиват там мърцина.

/20,45 минути/

ФЕНОМЕНЪТ ДПС-ДОГАН в България вече 4-то десетилетие – по-подробно в общата ситуация. Редом с феномена на оцеляваща БСП, както и с ПП Атака

Очевиден факт е, че ДПС са **изключително СТАБИЛНА** политическа формация – заедно с БСП те са единствените партии, които оцеляват и са в центъра на политическата система на България вече 4-то десетилетие, при това ДПС са под крилото на един единствен лидер. Ахмед Доган продължава да бъде такъв, въпреки, че от Януари 2013 е скрит в сянка като „*лочетен* председател“ и други са на публичната сцена, изпълнявайки ролята на формални лидери и ръководители на формацията.

ДПС са изключително стабилна формация още от **проблематичното си създаване** и съдебно регистриране в началото на 90-те, още от първото си полу-легитимно участие на парламентарни избори за ВНС през Юни 1990 год. Тук да не забравяме, че ДПС като партия са регистрирани едва през Октомври 1994, а преди това през 1991-1992 преминават през решение на Конституционен съд след обвинение, че са противо-конституционно политическо движение на етническа и верска основа.

Тогава срещу тях имаше изключително **мощно брожение вътре в БСП** сред членовете ѝ, сред актива и партийната ѝ номенклатура, сред левите избиратели на БСП. Имаше гняв и съпротива срещу тях още и сред **специалните служби и армията**. Също тогава имаше и истински **български патриотични** организации – в онези техни „*смесени райони*“, дадени и предадени ангария на новата партия ДПС. Но ... ДПС оцеляваха, бяха наложени, за няколко години станаха стабилна формация и започна поетапното им правителствено овластяване.

ДПС минаха успешно, чрез гъвкава мимикрия, с натрупване на всеотрапен ресурс и през трите прехода у нас досега:

- **през „ПреходЪТ“** (това е ПЪРВИЯТ преход) от социализъм към западен либерален и олигархичен капитализъм, в периода 1990-1999 год.;
- **през ВТОРИЯ преход** от независима демократична държава към васално-колониален придатък и западна ограбвана периферия на България чрез членството си в НАТО и ЕС, в периода 2003-2007 год.;
- както и през **ТРЕТИЯ преход** от либерално-демократичен капитализъм към диктаторска мафиотско-олигархична система в икономиката и в държавата като цяло, в периода 2014-2017 год.

Уверен съм, че те ще намерят своя гъвкав и адекватен модус за участие и преминаване и през **предстоящия ЧЕТВЪРТИ преход** у нас – на отиване напред към реална демокрация и демократичност, към пазарна не-монополистична икономика, към социални императиви за обществено развитие, към човешка нормалност и морални принципи в политиката, както и

към балансирани външни вградености и международни отношения на България като централна и важна балканска държава и православно общество.

ЧЕТИРИТЕ прехода у нас: 1990-1999, 2003-2007, 2014-2017, 2024+ год.

	1990 – 1999		2003 – 2007		2014 – 2017		2024 – ... ?	
Развит социализъм	ПЪРВИ преход. Към западен либерален и олигарх. капитализъм	Западно европейско развитие	ВТОРИ преход. Към васално колониален придатък и периферия	Олигархичен монополен капитализъм	ТРЕТИ преход. Към диктаторска мафиотско олигархична система	Мафиотски олигархичен капитализъм	ЧЕТВЪРТИ преход. Към реална демокрация и немонополна икономика	Суверенно цивилизовано развитие – чрез национална държава

Изт.: Концептуално авторска схема на Михаил Мирчев, 20 януари 2020 год.

Тук, в анализа, използвам една **моя авторска концепция**, че в съвременна България от 1989 г. насам има **не един** преход, не е само „ПреходЪТ“, който разни хора все се чудят кога ли щял да бил приключил. Реално вече са **реализирани три прехода** – с различен характер, с разнотипни изходни и резултативни точки, с кратки периоди на различни състояния на обществото и държавата ни.

Предстои и четвърти преход – той на думи и като политическа декларация бе започнат през Юли 2020, после чрез опити за нови формации, които щели били да го реализират през 2021 и досега в началото на 2023 год. Но вместо действително реализиране на този закономерен и граждански очакван четвърти преход вече имаме **3-годишна АГОНИЯ** на обществото и политиката (от Юли 2020 до сега) – все си оставаме в обществената система на мутро-мафиотите (Борисов е техен символ и бащица), на олигархичната концентрация в бизнеса и властта, на корпоративното господство над държавата ни.

Очакването ми е, че до края на настоящата 2023 г. **външните фактори могат да ни отворят пространство** за неговото инициране и за първи стъпки към практическо реализиране. Очаквам следваща 2024 г. да даде шансове за реализиране и дори за ускореност на този ЧЕТВЪРТИ преход в България – **от деградиращи и съсипващи ни процеси към стабилизиране, и после връщане към развитие, връщане към нормалност, връщане към суверенитет и достойнство.**

Вече в серия от мои интервюта давам гласност на тази своя концепция. На мнозина тя вероятно им звучи глуповато наивно и лековерно оптимистично. Аз мисля, че това е **оптимистичен реализъм** или, ако ви харесва повече, това е **реалистичен оптимизъм**. Не е наивност, не е самоцелна приповдигнатост.

На 20 януари 2020 завърших една моя пространна **студия за тези четири прехода** в България от 1990 насам. За жалост не съм я публикувал в сериозно научно издание – такава бяха годините оттогава, такава бе цензурата върху моите писания. Но нейсе, животът продължава, стойностните неща излизат на повърхността.

Тук, както и в текста към предишните ми интервюта от 4 април 2023 (вижте в сайта: www.mirhcev.bg), така или иначе правя доста разширен анализ на основни партии и политически субекти у нас. Ето, сега използвам **концепцията за четирите прехода при биографичния анализ на ДПС**, както и при прогнозиране на тяхното бъдеще поне 10-15 години напред. Същото ще направя относно БСП (и през 4-те прехода, от 1990 г. и предстоящия), както и за по-младите актьори в политиката като ГЕРБ (те са от 2007 г. насам, през последния и предстоящия преходи у нас).

Нататък и до края при анализа за ДПС отново им правя характеристика в полето на визираните четири прехода в България. Започвам с това и завършвам с това, важно е.

Сега е видно, 34 години след началото на нова капиталистическа България, че само **2 партии оцеляха, още са в парламента, участват официално или задкулисно в правителствата, имат свои бизнес-кръгове и своя корпоративна подкрепа**. Всички други сегашни партии имат къса биография и това самò по себе си е впечатляващо и предполага не елементарен анализ относно причините.

И двете партии проявиха удивителна **СТАБИЛНОСТ**. ДПС възползвайки се от най-разнотипна силна подкрепа, въпреки непреставаци опити тя да бъде уязвена и изтласкана, дори да бъде закрыта като противоконституционна. БСП мачкана отвсякъде и по всякакъв начин, особено след 2009 г. под пресата на ГЕРБ, особено след 2019 г. под пресата на вътрешната си опозиция. Но и двете формации са оцеляващи и живи.

Но в едно нещо двете партии принципно се различават:

ДПС беше, сега е и вероятно поне още 10-15 години ще бъде стабилна политическа формация. Докато БСП, за разлика от ДПС към момента са в голяма степен с изтекла жизненост и дееспособност. Можете да видите таблиците с изборните им резултати и анализа за тях в текста към интервюта ми от 4 април 2023 год. (вижте във: www.mirhcev.bg)

Но въпреки кризата и обезсилването на БСП към този момент, новината не е, че имат ниски проценти и критично нисък брой гласове. **Новината е, че те ОЦЕЛЯВАТ и се удържат** на властовата сцена у нас:

- въпреки че вече сме в 4-то десетилетие на тяхно **злостно и травматично дискредитиране** – както откъм врагове, така и откъм уж приятели и свои;
- въпреки че те **взеха от предишното БКП повече негативни** неща, отколкото печеливши;
- въпреки **идеологическата и ценностната си аморфност**, която от 2018 г. насам се компенсира единствено чрез съпротива срещу джандър идеологията, Истанбулската конвенция, както и чрез консерватизъм спрямо половете, семейството, родителството;
- въпреки че заместиха сериозното класово мислене с някакъв ерзац от доста **елементарен народнячески и ляво-пенсионерски популизъм**;
- въпреки че от нея на **3 вълни се отцепваха** големи части, които имаха амбиция да станат по-силни и представителни леви формации. Всички те в своето си време катастрофираха, но от това **БСП не се стабилизира, а стана едно общо смачкване** на лявото и центристко-лявото в нашата политическа система;
- както и въпреки факта, че в **Европа по принцип не останаха** големи автентични и марксистки леви партии – нито комунистически, нито социалистически, нито ляво

социал-демократически. Разбира се, тук под „ляво“ не визирам сегашните подменящи ерзаци на уж левите джандър-соросоидни и малцинствено-анти-белите, както и феминистко-анти-мъжките западни политически формации, не визирам уж левите психари от Демократическата партия в САЩ и подобните им в Германия и Холандия-Нидерландия, в Испания и Скандинавия.

Новината е, че и след изборите от 2 април 2023 БСП оцеля, като този път **не стана следващо пропадане** до пророкуваните 5-7%, дори стана обратното – сякаш стабилизиране около 9%. И така зложелателите отвън останаха неприятно изненадани, а самобичуващите се отвътре останаха малко смешни в апокалиптичните си очаквания.

Любопитното за мен е, че сегашното удържане на БСП **не се дължи на ръководството на партията, не се дължи и на организационното състояние**, което сега на повечето места е в плачевно състояние, не се дължи на хората от сегашния лидерски състав, повечето от които са с видимо ниско равнище. Мисля, че оцеляването и удържането на БСП се дължи на **някакъв магически граждански рефлекс у българите**, и специално у социално мислещите българи, у ляво мислещата интелигенция, сред образованите и трудещите се съсловия, вкл. на младите поколения сред тях. Наистина е странно, че БСП все още оцелява и се удържа, въпреки сегашното си състояние. Не виждам подобен политически феномен на властово равнище в другите страни от Европа, както и в Русия. (отново вижте във: www.mirhcev.bg)

Нека се върнем към стабилността на ДПС-Доган:

Мисля, че тяхната стабилност идва от **ценностно-гражданската база**, върху която са измислени и създадени, върху която се легитимират и пропагандират.

Това е съчетаване на **ТРИ ФУНДАМЕНТАЛНИ неща**, които поотделно имат изключителна емоционална и мотивационна гражданска сила, а заедно са наистина здрава и сплотяваща „социална база“ за една устойчива и пребъдваща през превратностите на обществото и държавата партия, политическа формация. Става дума конкретно за:

- **общностния** интерес и сплотяване – в опозиция на необуздавания съвременен индивидуализъм и егоизъм;
- **културната и религиозната** идентичност – със съответна силна проява на конформизъм към своите и към родово своето;
- визирането на принадлежност към **Родина** – това вече е комплексно макро-измерение, в което настоящето и бъдещето са в синергия с миналото и традицията.

Как да наречем кратко всичко това?

Вероятно е коректно да го наречем **ПАТРИОТИЧНО-НАЦИОНАЛНА база, социална кава, гражданско поле** на ДПС като политическа формация.

Тук вероятно някои веднага първосигнално ще възкликне: „Ама, как така? Те нали са анти-българска, про-турска партия, нали са партия на турски сепаратизъм и на мюсюлманския сепаратизъм в България. Ама, нали те непрекъснато лъжливо твърдят, че родината им е България, а идеологически и политически непрекъснато поддържат версията за „истинската им родина“ Турция???”.

Не споря с горното. До голяма степен то е вярно. И в същото време ДПС са изградени именно върху патриотично-национална база и сплотеност. Между другото **както и всички успяващи партии** в България от 2001 г. насам.

БСП докога бе успешна, мощна и властово неотстранима?

Докато нейните членове и симпатизанти я **мислеха като патриотична** – като силата, която има сила да съхранява българското в културата и обществото, българското в държавата. Това някак оцеля и продължи до към 2009 г., после за кратко се върна като надежда през 2013 год. Но след катастрофата на премиера Орешарски, за който се разбра, че самият той е прихванат от ДПС и Доган, настъпи залезът за това и такава БСП.

От 2014 г. се ускори пропадането на БСП, което вече бе започнало при Първанов и Станишев след 2005 год. – тогава поради видимата зависимост и подчиняване на БСП от „*стратегическия партньор*“ ДПС. Самото правителство на Станишев тогава бе унижено, защото стана с третия мандат на ДПС. Мисля, че **БСП не би могла да се върне към сила и властово влияние, ако ценностно и идеологически не се върне към патриотизма и към някаква цивилизована форма на национализъм**. Това също съм го казвал многократно, съветвал съм ги в тази посока, настойчиво от 2003 г. досега.

ПП Атака възникна през 2005 г. върху същата патриотично-националистична основа, сега подобна сила е ПП Възраждане на Костадинов. Подобна визия и имаше и ИТН на Слави Трифонов през 2021 – именно на тази основа те тогава два пъти бяха толкова отпред, че можеха да правят правителство, ако бяха поискали.

ГЕРБ възникна и бързо придоби огромна мощ отново върху такава основа – с реториката си срещу ДПС и срещу подчиняването на управляващата БСП от Доган и ДПС. Спомняме си 2009 г. и характера на тяхната психо-обработка на масовата психика чрез такава патриотарска театралност.

Върху такава основа възникнаха не малко ерзац-патриоти като Веселин Марешки и Валери Симеонов. Те бързичко загинаха в политиката, отпаднаха от властта, но това стана просто защото актьорите бяха прекалено корумпирани и криминални, прекалено нагло отблъскващи, прекалено глупави и неадекватни в края на краищата.

Е, има ли изключение през последните 22 години от правилото?

Изключение са **единствено ПП-тата и предходниците им от ДБ**. Те са в обратното поле – в полето на **де-национализирането**, на **анти-българското**, защото според тях видите ли било примитивно „*ганьовско*“. Само те откровено и концептуално са в полето на **либертарианско космополитното** – разбира се, с неговия джендърен привкус и извратена голотия от последните няколко години.

Само те са изключение, само те не застанаха на патриотично-национална основа. Мисля, че именно поради тази причина имат сравнително **нисък изборен таван**. Вижте по това таблицата с изборни резултати и анализа на формацията им в текста към интервютата ми от 4 април 2023. (вижте във: www.mirhcev.bg)

ПП-тата **надскочиха три пъти** своя закономерен изборен таван (2021-2022-2023), но то стана поради специфичната ситуация на агония и масово чувство за безпътица с досегашните партии, поради снижена с 10-ина процента спрямо предишните 10-ина години избирателна активност. Както и поради плиткоумното прехласване и бабешко умиляване по „*образованите* ни дечица“ някъде там от Харварда, които видите ли щели били да се върнат тук, за да ни спасяват, после за да ни цивилизоват, и накрая за да ни възнесат към небесата на благоденствието и почтеността в политиката. Това надскачане на собствения им избирателен таван стана, няма спор, но май му **изтече времето, мина му конюнктурата, изтрезнява прехласването**.

Всичко това води до хипотеза, че една **нова и наистина алтернативна** формация в България, в полза на народа и държавата ни, би била възможна **отново върху патриотично национална основа**. В това поле е силната гражданска емоция, тук е мощното обществено съединяване. Напоследък има илюзия, че сега ПП Възраждане на Костадин играят и могат да играят тази роля и да заемат тази гражданска и политическа ниша, но аз не

съм съгласен с една такава поредна илюзия. След частта, посветена на ДПС, специално ще поразсъждавам по това – прочетете нататък.

Друго важно за профила на ДПС като феномен е, че те са **типична ПАРТИЯ СЕТКАВИЦА**. Няма ги, в случая дори са предварително криминализирани, но изведнъж се появяват, печелят достатъчно висок процент на избори и веднага се настаняват някъде във или около центъра на политическата система.

През Юни 1990, на първите така нар. „*демократични избори*“ у нас, ДПС и Доган използваха вълната от **етнически ентузиазъм**, както и вълна от **реваншизъм** срещу така нар. „*Възродителен процес*“ (преименуване на български турци и други групи с небългарски имена у нас) и успяха да спечелят **492 хиляди гласа и 8%**, при 90% избирателна активност.

През 1990 г. ДПС и Ахмед Доган **бяха „спуснати с парашут“** в новата партийна и политическа система на България.

Мисля, че това бе подготвено официално от БКП още на 29 декември 1989, чрез доклада и оценките на пленумът на ЦК тогава (тогава още не е трансформирана в БСП) относно „*грешката Възродителен процес*“ и чрез реабилитирането и излизането от затвора на Доган. Неофициално и като стратегическо планиране и режисиране вероятно е подготвяно още от 1982-1984 г., в кабинетите на Юрий Владимирович Андропов и на неговите избрани „*перестройчици*“ Горбачов, Яковлев и Шеварднадзе.

Има ли и други типични партии светкавици у нас?

Такава бе „**царската партия**“ **НДСВ** през 2001 год. Тогава рекламната и психо-подготовката започна интензивно от Септември 2000 (лично съм участвал в кухнята на събитията като анализатор и изследовател), но официалното излизане на политическата сцена бе едва на 6 април 2001, това е само два месеца преди изборите от 16 юни 2001 год. И ... спечелиха 2 милиона гласа, спечелиха половината депутатски места.

Това бе **не светкавица, а направо гръмотевица** – преди всичко над главата на горкичкия Иван Костов и неговата синя формация, която за втори път бе спечелила изборите през 1997 г. сякаш завинаги, и за втори път сама си катастрофира – първият път през 1992 г. при Филип Димитров само за 12 месеца, вторият път след цял пълен управленски и правителствен мандат. Втория път катастрофата отново бе оглушителна – още повече, че бе повторена през Ноември 2001 с провала и на президентските избори. Първо се провали великият Костов, после побърза да се провали и великият Петър Стоянов.

Такава партия светкавица е **Атака на Волен Сидеров** през 2005 г. Такива са и **ПП-тата през 2021**, както до тях и **ИТН на Слави Трифонов**. Имаме си поредица от експерименти, не е като да си нямаме. Имаме си вече разнообразен опит, въпросът е дали си имаме достатъчно съответно помъдряване?

Тук, моля, не се стряскайте, можем да направим **огледална съпоставка на ДПС с по-късната патриотарска партия Атака на Волен Сидеров**, 15 години по-късно, от 2005 год.

Партия Атака на Волен Сидеров **също като ДПС от 1990 г. бе „ПАРТИЯ СЕТКАВИЦА“** – появи се 40 дни преди изборите, и ... неочаквано успя с много, влезна в НС, застана някак в центъра на властта, не само на медийното и общественото внимание. При това нека си припомним, че Атака и Волен през 2005 г. успяха **чрез анти-ДПС реторика и анти-Доган емоции**. Те тогава се качиха върху вълната на натрупания граждански гняв, че БСП на Първанов и Станишев са прихванати и подчинени от Доган и ДПС, че Саксът също бе прихванат и използван от тях.

На политическия пазар тогава имаше огромно и **невротично търсене на контра-сила**, за да озаптява ДПС и Доган. Атака и Волен тогава се предложиха точно като такава и изведнъж спечелиха. Същият политически пазар стана и през 2009 г., когато същият нагнетен граждански гняв и невротизъм търсеха следващата контра-сила – тогава Борисов и Цветанов се бяха качили на бели кобилки като спасители, които искат и са способни да озаптят Доган и ДПС. Спомнете си тази предизборна кампания и героическите патриотарски пози на бабаита Борисов.

Тук искам да подчертая, че описваното избухване и спускане с парашут в политиката на ДПС, това светкавично влизане на такава нова формация става също **върху патриотично-националистична основа**, както след 15 години стана с Атака – наистина е важно да направим такава аналогия.

Първо през 1990 стана с новото **ДПС на про-турска**, после през 2005 стана с **Атака на про-българска** патриотарска основа. По същество двете формации (движения, партии) са идентични, само **визираната родина бе различна** – при ДПС от името на турското малцинство у нас се визираше „*истинската* родина“ съседна Турция, докато при Атака се визираше стара и горда България.

И отново да подчертая, че Атака през 2005 и преди това ДПС през 1990 наистина бяха нови политически субекти от типа „ПАРТИЯ СВЕТКАВИЦА“. Вече припомних, че за трети път това бе направено с царската НДСВ през 2001, а през 2021 това бе експериментирано с ИТН на гуруто Слави Трифонов – но те успяха за кратко и сами катастрофираха. Пак през 2021 г. експериментът бе повторен с „*шарлатаните*“ от ПП (Кирил, Асен и Лорер, Денков и ... татко Петко), но този експеримент май също бързичко се препъна – особено при сегашните им инфантилни опити да правят свое правителство, което трябвало било да бъде подкрепено от ГЕРБ и други партии в сегашното 49-то НС.

Нека подчертая и едно важно КОЛичествено измерение:

През 2005 г. Атака успя да пробие и изненадващо да се качи в центъра на политическата сцена със същите **спечелени 8%**, както 15 години по-рано направи ДПС-Доган.

8% и 8%! **Големите числа** в политиката и изборните резултати никога не са случайно и произволно нещо, нека им обръщаме **сериозно внимание и да ги помним**. Ето, в тези два случая на патриотарска „партия светкавица“ числото като процент се повтаря. Вероятно закономерно се повтаря. След малко ще видим и аналогична съпоставка с ПП Възраждане – този път като копие на предишната ПП Атака.

Нататък след 1990, до изборите от 1994 г. какво стана с ДПС?

ДПС-Доган **рязко се свиха и намаляха** с 200 хиляди гласа и с близо 3%. Светкавицата си се оттече към заземяването.

Първата основна причина за това бе огромната **турска емиграция** от нас към лелеяната им „*истинска* родина“ – поради това тук малцинството български турци рязко само си се сви като брой и като процент.

Втората важна причина е, че в тези първи години **вътре в ДПС стана нещо като кадрови преврат** – Ахмед Доган (познат като сътрудник и агент на Държавна сигурност) и приближената му група активисти (същите като него) изместиха създателите на сепаратистката им организация от 1985-1986, превзеха от автентичните про-турски сепаратисти партията и повечето структури в страната. Това, разбира се, вдигна **първа вълна на недоволство вътре** сред етно-народностното малцинство, недоволство и гняв срещу Доган и хората му, и срещу тяхното узурпирано ДПС.

И така, за 4 години, минус 200 хиляди гласа, това е минус 42,5% от първоначалния им изборен успех, както и минус 2,63%, което е минус 32,8% от първоначалния им изборен дял. Числата говорят сами по себе си.

След това числата се стабилизират, там където им е мястото. После, при два правителствени мандата и след разгръщане на мощни механизми на цигански-гето-контролирани избиратели, както и на бедни селища без турско малцинствено население, ДПС подскочиха в изборния си резултат зашеметяващо нагоре – до фантастичните и неестествени за тях 610 хиляди гласа. И ... после си паднаха отново на мястото – виждаме удивително упорство на големите числа при тях, стабилизираха се около 340 хиляди гласа.

ДИНАМИКА в изборните РЕЗУЛТАТИ за ДПС-Доган: 1990-1997-2009, 2021-2023 год.

ДПС в първия и втория преход!						ДПС преди и във четвъртия преход!				
1990	1994	1997	2001	2005	2009	2021 Апр.	2021 Юли	2021 Ное	2022	2023
491 596					610 521					
8,03%					14,45%					
12 д.					37 д					
про- порц.	282 711	323 429	340 395	467 400		336 306	292 514	341 000	347 700	347 700
	5,40%	7,60%	7,45%	12,81%		10,51%	10,71%	13,00%	13,75%	13,75%
	15 д.	19 д.	21 д	34 д		30 д.	29 д.	34 д.	36 д.	36 д.

Изн.: регистъра на ЦИК за изборните резултати 2013-2023 год.

ДОГАН и ДПС са измислени и СЪЗДАДЕНИ у нас като ВЛАСТОВА партия.

За първи път с техен партиен мандат се съставя **правителство – Декември 1992**, правителството на проф. Любен Беров. Това е след правителствената катастрофа на Филип Димитров и СДС-тата – те за по-малко от 12 месеца правителство сами си се свалиха от власт, чрез един глуповат и самонадеян „вот на *доверие*“ в НС.

Тогава БСП се поскри зад ДПС, тогава Андрей Луканов за пореден път избута напред Ахмед Доган и се поприкри зад него. Така тогава още много мощната партия БСП реално **легитимира** Доган и ДПС като **ПРАВИТЕЛСТВЕНА партия** – давайки път на едно правителство от тип „миш-маш“, чрез и зад което се разгърна **безнаказана практика за РАЗГРАБ-ВАНЕ** на България.

Именно тогава **КРИМИНАЛНАТА паралелна структура се разгърна**, включително с криминални борчески и рекетъорски структури, които бяха под крилото на ДПС и Доган, под съдебна и още повече под медийна опека от Доган и журналистите му.

Именно тогава **банките бяха превърнати в ПЕРАЧНИЦА** за криминални пари, в раздавачи на **необезпечени кредити**, които не се връщаха, както и в **източвачи на държавни активи** и обществено богатство.

Именно този процес **Жан Виденов не успя да овладее и след това бе пометен** – чрез зърнената криза от Юли 1995 и 1996, чрез водната криза и режима на ток през 1995-1996, чрез банковата криза от Април 1996, както и от вътрешно-партийната криза в БСП от Ноември 1996, както и поради смешно-жалкия си Министър на полицията, който вместо да лови престъпниците, се заиграваше по барове с мутрески на криминалните босове.

Истината е доста горчива. Въпреки, че от 1997 г. насам се правят опити за наивно героизиране на „честния“, „некорумпирания“ и видете ли „умния“ Жан Виденов.

През 2021 г. бе направен пореден опит за **героизиране на Жан Виденов**, но истината е, че той **също участва в деформирането** на икономиката, при облагодетелстване на приближени бизнес-кръгове. Истината е, че и Виденов лично и съзнателно е участвал при жертване на национални интереси, на стабилността в икономиката и държавата – заради някакви криви сметки и още по-криви хора.

Тогава Виденов се бореше срещу Андрей Луканов, накрая дори и с Мултигруп на Илия Павлов, с техните мафиотски мрежи и структури. Проблемът му е, че той тогава **не го правеше за да импутира явлението, а главно за да направи подмяна** – за да намести свои хора и бизнес кръгове на тяхното печелившо място. По аналогичен начин и с подобна нечиста мотивация, както през. Румен Радев се опита да направи след Юли 2020 – преди всичко чрез своите любими „шарлатани“ от ПП (Кирил и Асен, Лорер и Денков).

За мен **фалшивото героизиране е едно от обясненията**, че опитът през изборната 2021 Жан Виденов да бъде изваден от сянката и отново да се качи на политическата сцена претърпя катастрофална катастрофа. Хората помнят, особено хората в БСП помнят и помнейки те след определен предел от компромиси успяват да остават с разума си. Колкото и да са добродушни и партийно лоялни, **вече не е възможно да бъдат подлъгвани** чрез таква призраци като Виденов.

Между другото същото се получи и сега на изборите с опита на **коалиция „Левицата“** – на старите муцуни Георги Първанов и Румен Петков, на Мая Манолова и Татяна Дончева, на Валери Жаблянов и Георги Гергов, на „*сърдитото честно момче*“ Георги Кадиев, на Краси-мир Янков и Спас Панчев, на Ангел Найденов и скрилия се Костадин Паскалев. В този анализ съм тръгнал да търся и правя аналогии – ето ви още една партийна и лидерска аналогия, този път на политическа и изборна катастрофа.

Ето числата – за вглеждане и мислене: на изборите от 11 юли 2021 така нар. „ЛЯВ СЪЮЗ за чиста и свята република“ на Виденов, след толкова предизборна пудра, успяха да спечелят гръмотевичните 10 309 гласа и гордите 0,38%. Това си е 6 пъти по-невзрачно в съпоставка с „успеха“ на Георги-Първановци чрез така нар. „Левицата“ на сегашните избори от 2 април 2023. (по това също виж: www.mirchev.bg)

Втори път изкуствено овластяване на ДПС-Доган стана през 2001 г., когато бе нужен **партньор на Царя, дето стана Премиер** – с една партия, която спечели изборите като партия без да е още партия, чрез едни умни момчета от Лондон, дето не знаеха още какво е политика, при един главен секретар на МВР (Борисов), който съвместяваше две несъвместими роли – едновременно пазител на високи държавници (Тодор Живков и Симеон) и участващ в криминалните структури и в мафиотския олигархат.

Доган бе нужен в това властово нещо, за да внесе РАЗУМ и държавническа УМЕРЕНОСТ. Това е важно да му се отчете на „философа“. Това бе важно след завършването от Иван Костов на ПЪРВИЯ ПРЕХОД у нас (1989-1999) и насочването на България към интегритет в НАТО и ЕС, към западното господство над страната ни.

Още, Доган бе нужен, за да **поприкрива умело престъпно-мафиотския компонент**, който в онези години започна вече **откровено да овладява правителствени** държавни институции – особено след 2003 год.

Още, и за да **поизмива очите на Симеон и НДСВ** след видимата им управленска катастрофа към 2002-2003 г, когато се разбра, че обявените благини след 800 дни власт, някак не се получават – особено катастрофата с обещанието, че в българската политика и власт ще бъде **върнат морала**, ще бъде върната **моралната отговорност** на депутати пред избиратели, на политици пред народа.

Доган като умен и хитър човек бе нужен, за да се **балансира сблъсъкът между двете тогава още могъщи номенклатури** – все още живата и можеща номенклатура на БСП в битката ѝ срещу агресивната и алчна нова синя номенклатура на Иван Костов, Стефан Софийански, Петър Стоянов.

ДПС като партия бе нужна в това властово нещо (правителството на Симеон и така нар. „Двойна коалиция“), за да се **държи във ФЕОДАЛНА ЗАВИСИМОСТ** турското малцинство, особено селското, а и в по-големи градове поне 70% от него. За да се дъжи във феодална зависимост, **въпреки либералната пудра** на ДПС – въпреки тупането в гърдите, че видите ли те били „либерали“, въпреки членуването им в Европейската либерална партия от 2002 г., както и в Либералния интернационал, въпреки официално като партия се кълнат в така нар. „*либерални ценности – свобода*“, и не знам какви още.

ФЕОДАЛИЗЪМ и ЛИБЕРАЛИЗЪМ – това е микса на ДПС и лично на „философа“ Доган. Той е обучаван и има **диалектическо** мислене и подход към нещата – умее да вижда възможности за съчетаване на **принципно противоречащи** си реалности. Този микс е основна формула на ДПС за идеологическа мимикрия и ценностен популизъм.

В този техен микс важен разрез е **ЛИБЕРАЛИЗЪМ, заедно с КОНСЕРВАТИЗЪМ**. Ярکو свидетелство за това е, че ДПС никога не са се хващали по елементарен начин на въдичките и командите откъм САЩ и Посолството им тук. Те внимават със САЩ, тихо дипломатични са спрямо посолството им, често правят компромиси с тях срещу националните ни интереси, но ... правят го въздържано, не глуповато и наивно, винаги с някакъв техен омекотяващ вариант. Това не бива да сее забравя, защото то е ключова проява на тяхната умереност и балансираност, както и на реалната им суверенност като партия и политическо лидерство.

Пред и под арогантността на Посолството никога не са били глуповати изпълнители, както са ДБ и ПП, както напоследък свали гарда и Борисов. Те никога не са били и страховито отстъпчиви, както често виждаме БСП през последните 20 години.

Трети път изкуствено **правителствено овластяване на ДПС-Доган** стана през 2005 год. По време на **ВТОРИЯ ПРЕХОД** в България – към западна колониална периферия.

Тогава БСП спечели изборите, но с **подрязани около 200 хиляди гласа** – за това имам публикуван специален изборен анализ от тогава. Става дума за онези избиратели на БСП, които именно **Доган разгневи и отблъсна** от партията им – направи го 7 дни преди изборите на една селска предизборна седянка. Там Доган нагло обяви, че БСП била **ОБРЕЧЕНА** на „*стратегическо партньорство*“ с него и по същество да му се подчинява в държавните дела и финанси, той лично бил раздавал парчетата от държавната баница.

Ударът върху БСП, която 12 месеца преди това имаше голямо рейтингово предимство и се очакваше да спечели с много, бе **точно премерен** и по византийски смъртоносен. Тогава медиите удобно разпространиха и депресираха психиката на левите избиратели, БСП-арите масово се разгневиха. И след седмица на изборите **БСП стана първа политическа сила, но немощно първа** – точно както ГЕРБ стават първи от 2021 насам, но немощно първи и безпомощни да направят правителство. Ето, как отново стигаме до аналогия и неудобни партийни съпоставки!

През 2005 с третия мандат на ДПС се формира „Тройната коалиция“, под триумвирата на Саксбургготски, Доган и Станишев. За премиер напред бе изтикан Станишев и уж БСП.

Защо избраха тази схема тогава? Преди всичко защото трябваше да бъде прехвърлена отговорността и точно **БСП да понесат отговорността** и най-после да им бъде прекършена силата и партийното самочувствие.

Те трябваше да понесат отговорността конкретно за:

- за лошата **формула за приемане** на България в ЕС, конкретно за вандализма върху атомната ни енергетика, като уникално българско конкурентно предимство тук, сред Балканите;
- за **вандализма върху българската армия** след влизането ни в НАТО през 2004, когато бяха унищожени ракетите и самолетите ни, които сега – 20 години по-късно в украинската война – се оказват ефективни и с редица превъзходства;
- още, за налагане у нас на **ултра-крайно-дясната всеобща данъчна ставка от 10%** върху корпоративните печалби и личното данъчно облагане;
- и за анти-социалната **отмяна на семейното подоходно облагане**, тогава модерна форма да се стимулират родители и семейства от средната класа;
- както и да се понесе отговорността от **спиране на фундаментални стопански проекти** като АЕЦ Белене и други подобни.

Още, като цяло трябваше да изглежда, че БСП-лидерите, а не лидерите на ДПС и на подготвяната ГЕРБ, са **водеци при криминализиране на икономиката** ни – вече като членове на ЕС, вече във времето **между Първия и Втория** преходи у нас. Това е късният, но наситен и обнадеждаващ период от 1999 до 2004 год.

Така трябваше да изглежда все още, въпреки че в това поле вече водещ криминализатор бяха именно ДПС и Доган, вече наред със специално произвеждания харизматичен уж всенароден лидер Бат Бойко, както и специално събраната и организирана нова властова партия ГЕРБ – с кадровик Цветан Цветанов.

БСП трябваше да бъде **отпред и да събират върху себе си гнева**, а балансърите да са малко отзад и повечко в сянка, за да се изплъзват от гражданския гняв и удобно да се позабравя за истинската им роля.

БСП трябваше да е отпред като **пропагандна мишена и боксова круша** – за да се поддържа плиткоумната идеологическа мантра за нейните „*престъпни комунисти*“, че те продължавали били да управляват и да сътворяват все нови и нови злини за обществото и държавата ни.

Обобщено за ДПС, всичко по-горе изброено **даваше стабилност** не само на партията ДПС, не само на вожда Ахмед Доган, но и на **политическата им структура като цяло**. А заедно с тях и на плавния преход на България към членство в НАТО от 2004 и след това в ЕС от 2007 год. Тук е и **ВТОРИЯТ ПРЕХОД** в България (2003-2007), през него именно Доган и именно ДПС изпълняват **решаваща роля**, в пряко сътрудничество с президента Георги Първанов и вицето му генерал Ангел Марин, заедно със Соломон Паси и Меглена Кунева, и зад удобния авторитет и прикритие на Сакскобургготски.

Сергей Станишев – като партньор и зависими от ДПС и Доган – в края на краищата по време на **ВТОРИЯ** преход добре си свърши отредената му роля. Първоначално се **дърпаше**, после **отстъпи**, накрая го **сломиха** и вкараха в общата схема.

Лично съм свидетел как той през първата година от премиерстването си (2005-2009) се опита да противодейства и да се измъкне. Той в онова време инфантилно се допитваше до дядото Симеон, но заедно с това правеше опити да отстоява своя суверенитет спрямо Доган и ДПС. Чувал съм възгласи от рода: „*Няма ли кой да помогне срещу тяхната наглост!*?“ Но нататък силищата му не стигна. Единият Румен надделя над другият Румен в БСП.

Към 2008 г. вече ключови хора в БСП бяха в съдружие с ДПС-арския Делянчо Пеевски. Така се стигна до партийния позор и обезумяване още през първия месец на премиера Пламен Орешарски (2013) – те да изпълнят командата от ДПС и да предложат Делян за ръководител на ДАНС. Това си бе откровена и публична мафиотска схема и държавно мафиотско

кадруване – за да стане симбиоза между олигархичен бизнес и специални държавни служби, между партийни структури и криминални структури.

Тогава за 14 месеца власт на Пламен Орешарски (май 2013 – юли 2014), като уж премиер на БСП, а всъщност подвластен на ДПС, това не можа да стане. Но бе осъществено веднага след успеха на ГЕРБ-Борисов-Цветанов на изборите от 2014 год. Тогава те взеха властта и започнаха **мащабно мафиотизиране на цялата икономика и на цялата държава**. И така организирано и под строй ГЕРБ, в поприкрито сътрудничество с ДПС, успяха да реализират ТРЕТИЯ ПРЕХОД у нас – мафиотския олигархичен преход от 2014-2017 год.

За жалост обществото и държавата ни живеят в такава СИСТЕМА вече 7 години. Юмрукът на през. Радев „*Да изгоним Мутрите*“ от държавата, театрално размахан през Юли 2020 г. реално не даде никакъв оздравяващ ефект.

Единствената промяна е, че на терена на властта бяха изкарани и **легитимирани нова група политици** (Кирил, Асен и Лорер, и Денков), които очевидно имат **амбицията само да сменят водещите фигури и те да станат водещи в установената мафиотско-олигархична система**. Видя се, че те нямат амбиция да сменят самата нея и да върнат обществото към така нар. „*пълна и реална демокрация*“, и към така нар. „*пазарна конкурентна икономика*“.

Да се замени „*банкянската мафия*“ с някаква „*харвардска мафия*“ не е никаква промяна, а си е поредна **нагла подмяна**, както се говори в медиите и в по-свободното интернет пространство. Самият през. Радев нарече тази нова група политици „*шарлатани*“ и така сам разголи истината.

Заедно с това през. Румен Радев **отвори прозореца**, нека да му го отчетем като признание, постави обществото и държавата пред задачата наистина да се започне и успешно да бъде осъществен ЧЕТВЪРТИ ПРЕХОД в България – към реално демократично общество с добре функционираща социална държава (както е записано в Конституцията ни), към реална пазарна икономика, която да е освободена и предпазвана от олигархично концентриране и от всякакви частни и чуждестранни свръх-монополи.

Тук е логично да се запитаме, а ДПС в този ЧЕТВЪРТИ ПРЕХОД у нас как ще се включи и участва? Мисля, че те ще участват вероятно без гуруто и коректива Ахмед Доган – поради неговото здравословно състояние.

ДПС ще покажат ли отново гъвкавост, успяваща адаптивност, способност да се самопроменят съобразно нови реалности и предизвикателства? Аз сега това не го зная, дори няма да се опитам да гадая. Те сами ще ни кажат и покажат. Но при всички случаи ДПС ще са стабилен компонент в нашата политическа система поне 10-15 години напред.

Нека се върна към личните ми спомени и опит.

През онова време (1999-2014) аз работех във високата политическа кухня на БСП и чрез тях наблюдавах властовата позиция и високомерие от страна на Ахмед Доган и ДПС. Гледките бяха крайно притеснителни. **Имаше в БСП и контра сили, сили ратуващи за дистанциране** от Доган и ДПС, както и за поемане на своя **наистина суверена властова** линия и политика. Но тези сили се оказваха все по-слабите и отстъпваха особено след първата година премиерстване на Сергей Станишев.

Така Станишев тръгна по **пързалката на последователни 10-ина изборни загуби**. После **Михаил Миков** като ръководител на БСП (2014- 2016) не успя да обърне тенденцията – първо, защото той като личност няма достатъчен капацитет и енергия, но и второ, защото просто не му разрешиха и бяха подсичани опити за нещо самостоятелно и паралелно на ДПС-доминацията. **Корнелия Нинова** от 2016 г. също влезе в този коловоз – изборните резултати и при нея са показателни в това отношение.

Аз като влиятелен експерт, работещ към и за БСП (1999-2014), още от местните избори от 2003 г. винаги съм им обяснявал, че те като партия имат **добро бъдеще**, единствено ако поискат и после ако на практика **успеят да се ДИСТАНЦИРАТ от ДПС и Доган**.

Ставаше дума за очевидна необходимост БСП да си **възвърне самостоятелността** като партия, суверенитета като лидерска група и ключова номенклатура, самочувствието като общински и селищни организации. Ставаше дума да се измъкне БСП от примката, която бе измислена и наложена от Георги Първанов през 1999 г. – така нар. „*стратегическо партньорство*“ на БСП със ДПС-Доган. С това Първанов тогава вкара БСП в клопка, на практика **подчини партията на прищевките на Доган**. Точно срещу това се опита да се дърпа и измъкне Станишев през първата си година като премиер, но не успя.

Тогава той не успя не само поради натиска отвън от „партньорите“, но и поради безпардонно поведение и натиск от страна на уж левия президент Първанов. Той през своя втори мандат (2016+) и по време на премиерстването на Станишев многократно влизахе в конфликт с него, в опит да го вкарва обратно в клопката и да пресече всякакви опити за измъкване отново към самостоятелно и мощно БСП. Това е един от петте стратегически греха на Първанов, за които той си плаща и ще си плаща.

В позицията си спрямо зависимостта от ДПС и Доган като експерт и съветник съм бил последователен и винаги откровен, но на практика нямаше особена практическа полза от усилията ми. Слушаха, слушаха, някои от тях кимаха в съгласие, трети гледаха със стъклени очи, и ... после всичко по старому – безпомощно примиряване с прищевките на Доган и с корпоративно-алчните домогвания на ДПС.

Моето участие като експерт приключи към 2014, откогато аз вече не съм в този двор и нямам думата там. Вече отвън виждам, че прихващането на БСП от ДПС продължава. Мисля, че това е една от **фундаменталните причини БСП така да се стопи** и така да обезсилва избирателно си тяло вече 9 години, от 2014 насам. Това е причина за разочарование на толкова много леви хора и бивши избиратели, противопоставящи си срещу това и такова БСП, както и постоянното им лутане в търсене на друга по-патриотична и поне мъъничко левееща партия, в заместване на това и такова БСП.

ДПС като силна и стабилна партия дали се стремят да РЕШАТ НЕЩО ДОБРО в сегашната криза и безпътица в България?

Не, според мен, те НЕ СЕ СТРЕМЯТ да решат нищо съществено и добро за България и народа като цяло. Те са проникнали навсякъде в икономиката и държавата, но **използват това в своя егоистична** лична и групова, партийна и номенклатурна полза. Напр., до голяма степен са овладели енергетиката в страната ...

По-общо, какво може да се каже кратко за тях, в какво е силата им като политически и властови феномен вече 4-то десетилетие?

Мисля, че основната им сила е в това, че те са **изкусен ОЦЕЛЯВАЩ БАЛАНСЬОР**:

- в политиката и между партиите;
- в отношенията между Турция и България;
- в отношенията между Русия и България;
- в отношенията между Запада и България.

Те са наистина изкусни и оцеляващи балансьори:

- в отношенията между олигарсите и техните мрежи;
- в симбиозата между светлата и законна икономика, от една страна и от друга – сивата и черната икономика;
- между законното и криминалното в бизнеса и обществото;

- в кметското управление и общинските инфраструктури;
- както и между малцинствените амбиции и съхраняването на държавна унитарност.

Това им е политическата **философия**, това им е властовото **изкуството**, това им е жизненото **умение**.

Не случайно за тях се говори, че те били имали главната **заслуга за „запазване на етническият мир“** в България в първите бурни години на 90-те. Писал съм в моя специална студия, че това не е съвсем така, че не само те имат практическа заслуга. Но е вярно, че и те имат **някаква част от заслугата** – просто добре си изпълняваха и изпълниха вменената им роля да **предотвратяват крайности** у нас.

Не случайно Ахмед Доган – въпреки че се говореше и говори, че той и ДПС-то му безропотно се били подчинявали на Турция и на Анкара – си позволи не просто да се **дистанцира** от Реджеп Ердоган и агресивната му нео-османска политика, но и да използва **груби думи**, съвсем не в дипломатичен тон, съвсем не в чинно-почитаема поза – нарече го „анадолски диктатор“, който няма нищо общо със съвременната модерна европейска и западна цивилизация.

Това кога и къде стана? Стана официално и публично на **конгрес на ДПС**, на 19 януари 2013, след като още от 2010 г. отношенията между Доган и Ердоган са демонстративно хладни и отчуждени. Между другото, точно на този конгрес бе **инсцениран пистолет** в слепоочието на Доган, както сега уж атентата срещу гл. прокурор Иван Гешев (2 май 2023). След тази инсценировка Доган се оттегли от оперативно управление на ДПС, стана почетен председател, формално връчи партийната власт на тогава уж доверения му Лютви Местан.

После, през 2016 г., в турската преса дори писаха за Ахмед Доган, че той **бил „враг на Ердоган“**. По какъв повод и защо? Защото видите ли ДПС било **симпатизирало на Фетхуллах Гюлен** и неговата фондация, който тогава от пръв сподвижник и помагач на Ердоган да се качи на власт, да се утвърди във властта и да дръпне модернизиранието в Турция, изведнъж бе **обявен за враг** на Ердоган и на истинската Турция.

Стигна се до там да обвинят Гюлен, че той бил организирал неуспешния опит за преврат в Анкара, и да искат от САЩ екстрадиране, за да го съдят и осъдят в Турция. И започна **жестоко преследване** на хората му, на учителите в училищата му, на преподавателите в университетите му, закриха огромния супер-модерен вестник „Заман“, и какво ли още не мина под ножа, влезе в затвора, бе зачеркнато. У нас ДПС бе нарочено, че било **участвало в сектата** на Гюлен, дори и училището „Дружба“ в кв. Обеля в София бе нарочено като политически осъдим.

После, през Ноември 2015, Доган се **дистанцира от крайностите на приемника си Лютви Местан**. Поводът бе негово одобрение и подкрепа за свалянето от турците на руски самолет Су-24. По онова време Доган не приема радикалното „**дърпане** на ДПС към Турция и командите от Анкара“, което е веруя и практическа политика на наследника Местан. Конфликтът бе толкова силен, че Местан напусна ДПС, открито се противопостави на Доган и ДПС върху сепаратистка основа, направиха своя алтернативна про-турска сепаратистка партия ДОСТ, явиха се конкурентно на избори в коалиция с Касим Дал, и ... не успяха да влезнат в НС.

На 26 март 2017 те спечелиха едва 2,94%, което е **обидно далеч под** изборната бариера, спечелиха някакви мизерни спрямо очакванията им 100 хиляди гласа. Получиха дори от Турция минимално количество гласове, а знам, че тогава те си правеха криви сметки, че Ердоган ще им организира и принесе на тепсия от Турция някакви фантастични 120 хиляди гласа.

Тогава ДОСТ и Местан, заедно с Касим, бяха **екстреман залог на Ердоган в България** – за да изведе напред една откровено и радикално сепаратистка про-турска партия у нас, за да може чрез нея да влезе в българския парламент, и разбира се, за да натрие носа на Доган и неговото дистанциране и неподчинение, публична критика и обидни думи.

Да, но с грандоманията на Местан, с възмутителното нескривано финансиране на кампанията им от Турция, с наглото лично ангажиране на турския посланик у нас, с всичко това като ресурс работата не стана. **Радикалният про-турски сепаратизъм загуби битката срещу умерения локален сепаратизъм на Доган и неговото ДПС.** Ето, това е класически пример за балансиране, за умереност срещу радикалност, за собствени решения срещу просто и просташко служене и продаване на чужда държава.

Тогава Доган си послужи с **умерения неекстремистки характер** на българските турци и на мюсюлманите в България, послужи си с общата **неприятност на ислямския радикализъм** и политизирането му у нас, използва изключително добре **синхронизираните си ресурси** – не само в своята партия и бизнес кръговете около нея, не само със своите лоялни кметове и общини, но и ресурсите на МВР и Външното ни министерство, плюс дори съдействие от страна на през. Румен Радев. Тогава Радев и ЦИК чрез една малка хитрост в личните декларации при гласуване в чужбина подрязаха не малко гласове за Местан откъм Турция.

По принцип Доган умее да **съединява и синхронизира ресурси**, за да се постигне една ясна и обозрима цел. Тогава, на изборите през 2017, направи показно пред всички.

С това тогава Доган **унизи турския посланик** в София и Ердоган бе до такава степен вбесен, че го наказва веднага, отзова го и го изпрати някъде в трета глуха из Латинска Америка. Между другото това е същият турски посланик, при когото Местан отиде да се скрие, изплашен, че може да бъде арестуван за държавна измяна.

През 2017 г. Доган продължава с обидите спрямо Ердоган – казва, че в Турция се прави **държавна трансформация отново към „султанат“**, по повод референдума за преобразуване на Кемалистката република.

Той и с това проявява веруюто си, че в политиката **печелившата е умереността**. Да си президент-султан само по себе си е крайна форма на държавно устройство в днешна демократична Европа. И щом е така, то следва да бъде критикувано, да се направи политическо и идейно разграничаване – и Доган го направи.

И така, конфликтът е с натрупване от 2010 г., и се разви до наистина сериозен лидерски конфликт. Турция не си сдържа нервите и през 2017 дори **официално забрани** на Ахмед Доган и Делян Пеевски да влизат в Турция. Нещо като сегашните военни санкции срещу Русия и важните нейни политически и бизнес фигури.

А после, какво стана после? Да си умел в изкуството на балансирането означава, че **реагираш ситуативно**, можеш да си променяш позицията, търсиш винаги конкретна практическа изгода и дивидент.

Именно в това изкуство на „реал политиката“ кръгът се завъртя и извъртя, **отношенията бяха възстановени** и отново станаха публично добронамерени и партньорски. През 2020 г. Реджеп Ердоган направи лично приветствие отново на конгрес на ДПС, пожелавайки успех, заравяйки томахащата срещу Доган. Какво повече като демонстрация от това!

Нека имаме предвид, че самият Ердоган по това време **вече обръща палачинката**, отказва се от агресивната нео-османска завоевателност към всички съседи, видимо е смекчил агресивността в нео-османската си идеология, вече не бърза за завладява „в дълбочина“ всички предишни територии на онази Османска империя – съгласно стратегическата имперска идеология на Ахмед Давутоглу, помнете книгата му „*Стратегическа дълбочина*“ от 2002, издадена на български през 2015 год.

През последните 2-3 години Ердоган **смекчава** политиката си, вижда, че не може да се воюва срещу всички и едновременно на всички фронтове. Става много **по-гъвкав** спрямо балканските си съседи и народи.

Знаменателно е, че в същото това време тук, на Балканите, стрелите на Ердоган и самолетите на Турция правят ежедневни провокации **срещу съседна Гърция**, насочват огромно количество азиатски мигранти към тях, скоро дори бяха на прага на открити военни действия. И обратно спрямо **България отношението е меко** и с надделяващи партньорски нотки, с осезаемо щадене на страната ни.

Това е факт от времето на Бойко Борисов и личните му свързаности с Ердоган, но е и продължение на отношенията между Турция и българското ДПС на Доган. Сякаш през последните 13-14 години Именно Доган успя да преподаде на Ердоган **уроци по умерена и балансираща политика**, която като правило се оказва по-успешна, поне в дългосрочен план е по-успешна.

Доста се разпрострях по горното, но то ми се струва извънредно важно – да не пропускам важни факти, да помним завоите и промяната, и така **да не се плъзгаме по удобството на опростени клишета** в оценките, в случая относно ДПС и за Ахмед Доган. Аз не съм техен привърженик, но оценявам уменията им. Това е нужно, за да оставаме реалисти.

Пак да кажа, че те са **пример за БАЛАНСЬОР**, универсален баланссьор в политиката и властта в България – като такива за замислени и създадени през 1990 г., Ахмед Доган е изключително **удачен кадрови избор** с личните си качества и таланти.

Въпрос на реализъм е да кажем за тях, че те са **МОДЕЛ за умерена и балансираща партия**. Мисля, че това е модусът на успяване у нас, особено в сегашната ситуация, в която у нас действат изключително агресивни външни сили. Не директен сблъсък с тях и срещу тях е решението, а повече гъвкавост, повече византийщина, повече умение да се прави стъпка назад, за да може после две напред, да се прави стъпка встрани, за да може после отново напред.

Сложността сега е, че такава **нова партия този път няма как да бъде спусната с парашут**, както са направили навремето с ДПС и с Доган. Ще трябва раждането да е естествено и от майка и баща от народа. Това е практическа **задача далеч по-сложна** от онази, с която така добре се е справил Доган и неговото ДПС.

Нека обобщя за ДПС от гл.т. на визираните по-горе ЧЕТИРИ прехода в България:

ДПС бе ВГРАДЕНА като основен политически и **ВЛАСТОВИ СУБЕКТ** в процесите на алчния и жесток преход към **вулгарен и олигархичен капитализъм** и всичките му метаморфози вече 34 години в Българи. Това е от началото на ПЪРВИЯ преход, така нар. „ПреходЪТ“ през 90-те. Този преход завърши към 1999 г. под вещото крило на Иван Костов.

После те се **разгърнаха умело и печелившо** през ВТОРИЯ ПРЕХОД (2003-2007). Участваха дръзновено в процеса на **включване и предаването ни под господството** на западната глобална империя – нас тук като бедна и безпомощно разграбвана периферия. Въпросът бе за тях да има облаги, печалби, олигархични ресурси. А за електората им – феодална зависимост и 80% бедност или полу-бедност – е, олигарсите и господарите в БДП какво ли се вълнуват от това! Те участваха, включително и с контролираните от тях рекеторски и борчески структури в подарените им МВР и местните полицейски управления, като цяло подарените им от БСП през 90-те години така нар. „смесени райони“, съответните общини и по-големи градове, села и малки градове.

По-късно, през ТРЕТИЯ преход ДПС и Доган показаха истинско **изкуство на византийщина** – публично стояха в сянката на Борисов и ГЕРБ, а зад кулисите реално завладяваха огромни ресурси и структури в държавата и по територията на страната.

Накрая, що се отнася до ДПС и предстоящия ЧЕТВЪРТИ преход у нас – за да се насочат стрелите заслужено и срещу тях, за да бъдат надмогнати техните монополни корпоративни и олигархични структури, за да се спре с феодализиране на населението и малцинствения им електорат, за да стигнат до затвора поне някои от техните знакови личности, за да се ревизира визията им на уж либерали, за да се спре наглото изборно подкупване и купуване на „*други* малцинства“, освен турското, както е записано в програмата им. Както и за да се извадят от държавния механизъм за корумпиране на съдии и лекари, на чиновници и висши държавни служители, на полицаи и прокурори, на съдии и конституционни съдии.

ДПС има бъдеще, но само ако стане по-малко етническа, по-малко корумпирана и мафиотизирана, само ако и **тя се върне към реална демократичност** и към реална конкурентност в икономиката и бизнеса.

/допълнителна тема – няма я в ТВ-интервюто/

ПП Възраждане на Костадинов като КОПИЕ на миналата ПП Атака на Волен – възходи и падения

Вече правих съпоставка между партиите ДПС и Атака. Нека сега разширим анализа на така нар. „патриотично-националистични“ партии и техните успехи и падения у нас.

Освен това нека се върнем и към темата за необходима ни **алтернативна нова партия – ПП Възраждане на Костадинов не са ли такива?**

Непрекъснато се говори – или с възхищение, или със злоба срещу тях, че те са алтернатива на евро-атлантизма, на членството и участието ни в ЕС, на включването на България в Евронзоната, на лоялността ни към НАТО, на политическата и мисловната враждебност срещу Русия, и други подобни. Ако всичко това е така, то не е ли реална алтернативност сега?

Нека се върнем към темата и да изясним за ПП Възраждане и Костадинов:

Спомнете си, че навремето **Волен и Атака** много говореха, вдигаха лозунги, писаха книги, но реална и силна **алтернатива НЕ станаха**. Сега ми се струва, че ще ни се наложи да осъзнаваме същото и относно Костадин и Възраждане.

Нещо повече, има основания при една съпоставка да стигнем до тезата, че ПП Възраждане и Костадин са **нещо като дублиране, като КОПИЕ** на предишните ПП Атака и Волен Сидеров. Копие 16 години по-късно, в доста различна политическа ситуация, но впечатляващо подобни и еднотипни, дори еднакви.

Има основания за такава пряка аналогия доколкото те са един тип формации, с еднотипни лидери, с еднотипна реторика и скандално поведение, с еднотипно въздействие върху недоволните и върху отчаяните от политиката на другите партии.

Има видимост, че горното ми твърдението за липса сега на партийна и политическа алтернатива не е съвсем така – доколкото **видимостта за налична алтернатива е в политическия успех** през 2022 и 2023 г. на ПП Възраждане и лидерът им Костадинов. Видимостта идва от техните собствени самооценки и бодряшкото тупане в гърдите, от глуповатите им измишльотини, че щели били да станат първа по проценти сила и щели били да управляват България чрез свое правителство. Както и от тревожната пропаганда срещу тях сякаш те са опасни за статуквото, че са уж анти-системници, че били опасни за статуквото примитивни националисти, че били „копейки“, уж заплашващи западното в България.

Но позволете ми тук да изразя за пореден път своя скептицизъм:

Мисля, че това е **само звучна и патетична видимост**, подлъгваща хората видимост. Видимост, която тези дни бе подхранена дори от изказване на руската посланичка (20 април 2023), че би гласувала за тях. Става дума за поредна видимост за алтернатива, която подлъгва една част от избирателите от 2005 г. насам, чрез следващи една след друга „патриотарски въдички“.

Реално Костадинов – при всичката му реторика на смелчага и революционност – на практика в Парламента реално **не бе истинска алтернатива** нито на ГЕРБ и Борисов, нито на военното ни включване във войната на Киев, Брюксел и НАТО срещу Русия, нито дори за опазването на българския лев срещу Европейската банка и Еврото. Ако проследим поредицата от „гъвкави“ гласувания на Костадин и хората му в НС, лесно бихме се убедили в това.

Доста съмнения будят техните ДВЕ ПОДПИСКИ срещу ЕВРОТО и за запазване на българския ЛЕВ – през 2018 и сега през 2023 год.

Човек се обърква дали е повече показност и опит за самореклама или наистина е искрено и последователно патриотично усилие?

Помним какво направиха през 2018 г. Тогава похабиха енергия и ентузиазъм на 220 хиляди българи. **Тогава внесоха уж подписката в НС, пък се оказа, че било само в сградата** – без да се опитат да задвижат парламентарна процедура. А после доста сприхаво и неубедително се оправдаваха и прехвърляха отговорността към лошо подписали се граждани и анулирането на 25 хиляди подписа.

Сега пък, от 6 ноември 2022 до 10 януари 2023 играха някакви игрички „искам – не искам“ с други партии и организации, както и с първия инициативен комитет (от 1 ноември 2023 в София-прес). И накрая, чрез една заявена конкурентна подписка просто ги принудиха на следващия ден и те по спешност да си внесат заявката и да започнат своята подписка.

Няма спор, че сега те **организационно се справиха отлично**, успяха в срок да съберат **604 хиляди подписа**, при това този път анулираните са някакво миниатюрно число. Това е доста повече от планираното от тях – очакваха над 500 хиляди, а събраха над 600 хиляди подписа. Но нали знаете за „лъжливото овчарче“ – съмнението остава. **Остава съмнението** дали и този път след много извъртания и превъртания няма да се стигне практическо отново до похабяване на огромна гражданска енергията, ентузиазъм и смелост на 604 хиляди милеещи за родното и суверенитета на държавата ни българи.

Самò по себе си числото 604 хиляди наистина впечатлява и е **мощен плесник в лицето на евро-атлантиците** у нас. Също така то е гръмогласен **плесник и към официозните медии, които така тенденциозно продължават да заблуждават** гражданите у нас относно битовите удобства от приемане на еврото. Прикривайки за този битовизъм изключителните вредности за държавата, за нашите валутни резерви, за допълнителното ни васално подчиняване под Европейската банка и богатите западни държави. Прикриват и опасността от подчиняване на държавата ни и от **частни финансови субекти**, които стоят зад Европейската банка – съмнението е, че те искат да изсмучат нашите държавни финанси и останалото ни все още богатство (напр., PIMCO – Investment Management).

Проблемът и опасението е, че те сега отново внесоха папките с подписите в НС **в едно мъртво парламентарно време**, когато все още **няма действащ парламент**. Внесоха подписката в конституционно все още несъществуващ парламент – 48-ият отдавна бе разпуснат, а новият 49-ти още не бе започнал работа.

Сега много хора се питат – това да не се окаже внасяне отново само в сградата на НС, а не в реално действащ парламент, и поради това може ли **пак да не се даде ход на процедурата** за приемане на подписката и след това за референдум?

Дано това да няма основание, аз лично **не бих искал отново да бъде похабен и поруган** всенародният ентузиазъм против прибързаното въвеждане на еврото, против отказването ни от ЛЕВа. Аз съм твърдо на позицията, че ние **не бива да влизаме в Евро-зоната**. И не само защото тя сега е в криза и дори вероятно пред близко само-разпадане. А преди всичко, защото и доколкото нашият ЛЕВ за нас не е просто някаква си валута, не е нещо техническо в икономиката и държавата ни.

Левът ни е носител на символа на ЛТЪВ, който за нас е **национален и държавнически дълговечен СИМВОЛ** – не е само от „българската“ ни официална история, а и още по-назад в културния и държавническият ни корен в епохата на траките и тракийската държавност. За тези неща говорих, специално акцентирайки върху символната важност на лева още на първата пресконференция на Инициативната група за възпрепятстване на прибързаното и вредно за нас включване на България в Евро-зоната от 1 януари 2024 – това стана на 1 ноември 2022 в София-прес. Има подробен текст и видеото – вижте във www.mirchev.bg.

Още веднъж тук в обобщение по темата, надявам се, че този път съмнението в нечестност и демагогски похабяват ентузиазма на огромно количество български патриоти и смели граждани няма да се оправдае от практиката. Ние, българите, и страната ни, нямаме интерес от това. Нека пожелаем на ПП Възраждане и на Костадинов да доведат започнатото до желанния резултат.

Какво значи ЗАТИХВАНЕ? Нека си припомним накратко, защото това е поучително и вразумяващо за честни политици.

Затихване е, когато новата партия излиза на сцената като светкавица, изведнъж с 300 хиляди гласа (2005), а на следващите избори (2009), въпреки опитите за тотално блокиране и медийно охулване, се качва на 400 хиляди гласа в парламентарни избора. Но ... после след серия от разочарования и фатално отдръпване от тях изборната катастрофа свива числата до фаталните 12 хиляди, до 7 хиляди, до 2 хиляди през 2021-2023 год. Вижте таблицата с изборни резултати на ПП Атака.

Затихване е, когато лидерът на партията – Волен Сидеров, понесен на крилете на народен ентузиазъм на президентски избори през 2006 г. става втори, печелейки фантастичните за такава маргинална формация 650 хиляди гласа и 24%. Но после „изпада в немилост“, той – скандалният смелчага – изведнъж става предпазлив. От тримата лидери на коалирали се „патриоти“ в правителството на ГЕРБ (2017-2021) той се държи настрана и сякаш вече никой не му обръща внимание, и накрая – запълва си „политическото време“ с ежедневни предавания в собствената си телевизия. Това си е класически пример как **от центъра на властовия и политическия терен изпадаш в периферията**, а после оставаш само маргинален политически анализатор. Ценя Волен като лични политически качества и висока образованост, и ми е жал за катастрофата му като политик, но това са реалностите и се налага да ги изговаряме.

Костадинов, при всичката му бойка напетост и нападателна стойка, видимо **критично отстъпва на Волен още сега** – той също бе кандидат за президент (2021), но никакво чудо не успя да произведе – спечели едва 105 хиляди гласа, някакви си под 4%. Неговата партия се появи на сцената, но ѝ бяха нужни цели 7 години, за да успеят да се покачат на властовата сцена.

Можем да погледнем и кадровия състав на двете парламентарни групи – в групите на Атака имаше не малко ярки личности, високи професионалисти, имаше интелигенти. Сега, в тези категории от групата на Възраждане трудно биха се класирали почти всички депутати.

Дори виждаме, че във всяка следваща тяхна депутатска група **човешкото качество и интелектуална способност видимо спада**. Кадровата им селекция е по-скоро негативна, а това е пряка работа и отговорност на лидера.

Въпреки че реториката и героическата поза на Костадинов е същата както на Волен от преди 13-18 години, въпреки че скандалджийството му е същото, въпреки че анти-западните декларации звучат подобно, въпреки всичко това **патриотарската му видимост е като прекопирана**. Освен това социалният състав на симпатизантите и гласуващите е същият, но успехите се забавиха твърде дълго и не достигнаха максимума на Волен и Атака.

Въпреки подобие то персоналният успех е минимален, **вторият Волен в лицето на Костадин просто изглежда като БЛЕДО КОПИЕ**. Има 6 пъти по-малко гласове при мажоритарен президентски вот и 6 пъти по-свит процент – какво повече да се убеждаваме!

И тук също дължа да кажа нещо лично:

През Ноември 2020, срещу мен бе разгърната грозна политическа атака по повод на мои лекции в Софийски университет. Тогава Костадин излезе в моя подкрепа, направи специално видео, в което директно и точно обясни целите на наказателната акция срещу мен. За това му благодаря, разбира се. Публикувал съм видеото с неговия подкрепящ ме клип в моя сайт www.mirchev.bg. В такива неща Костадин е истински добър, има полемичен талант, бърза мисъл, добра реч – в това той е по-добър от Волен. Трябва и това да кажа, за да съм чист пред съвестта си.

Но нали тук се опитвам да правя разумен анализ, задачата ми е да констатирам реалности, изборни реалности, адекватни политически прогнози. Вие самите – спомнете си числата, проверете фактите, отворете стари клипове, разгърнете стари вестници, и ще се убедите, че ПП Възраждане и предишната ПП Атака, че лидерите Костадинов и Сидеров са наистина **симетрични реалности**.

Вижте динамичния ред на двете партии в таблицата надолу и нека си правим разумни изводи и отрезвяващи прогнози.

ДИНАМИКА в изборните РЕЗУЛТАТИ за ПП Атака и ПП Възраждане: 2005-2023 год.

ПП Атака: възход и падение!

ПП Възраждане: докъде и докога?

2005	2009	2013	2014	2017	2022	2021, април	2021, юли	2021, ноември	2022	2023
296 848 8,14% 21 д.	395 733 9,36% 21 д.	258 481 7,30% 23 д.	258 481 4,52% 11 д	около 100 000 3,00% 7 д	7 593 0,30% 0 д	78 414 2,45% 0 д.	82 147 3,01% 0 д.	127 568 4,86% 13 д.	254 952 10,18% 27 д.	358 174 14,16% 37 д.

Изт.: регистъра на ЦИК за изборните резултати 2013-2023 год.

Тук нека кажа, че **политическата сцена е жестоко място, театърът се играе сега в доста жестоко време**, и който това не го проумява, той не е за политик – по-добре е милостиво към самия себе си и към близките си да не се захваща.

Волен Сидеров пропадна със своята патриотична партия – и знам, че го изгаря горчиво чувство за изпуснат и пропилян шанс. **Костадин** върви по същата пътечка – и никакво бодрячество не би смекчило и неговата лична и партийна перспектива. Той все още може да се измъкне от неумолимата графика (сега тя е в своя пик, но вероятно предстои горчиво пропадане, както стана с Атака. Но може да се измъкне, само ако е честен, само ако стане **ИСТИНСКИ ЧЕСТЕН към своите избиратели, към народа и държавата**. Само така Костадин би могъл да удържи графиката на партията си и изборните успехи в зоната 300-400 хиляди гласа. Но дали ще го иска, дали ще го може? По това има все повече натрупващи се съмнения. Именно оттук е и моят скептицизъм. Лично съжелявам, че и тази патриотично-национална формация е пред риск от **спукване на балона**.

Когато говоря, че има възможност за **нова истински алтернативна** партия, с вероятен успех на високата политическа сцена у нас, имам предвид и нейната **родолюбива и патриотична компонента**.

В това партийно и лидерско поле бяха пропилены почти две десетилетия – от 2005 до вероятната 2024 год. Самата дума за всякакви „**патриоти, обединени патриоти, патриотичен съюз**“ вече за жалост е **обрасла с толкова корупция и продажничество, че на търсещите такива партии и лидери български граждани вече им става лошо от думата**. Тук дори не е нужно да се споменават такива анти-герои като Валери Симеонов, като Веселин Марешки, дори като Красимир Каракачанов. Все пак желая на Костадин да не е поредната катастрофална катастрофа в душите на българските родолюбци и патриоти.

Ако обобщим относно външния фактор за ситуацията тук, в България, нека отново кажем, че очакваме външно отваряне на примката и поотпускане на примките, с които са ни задушили, очакваме отваряне на поне минимален простор за нещо истински алтернативно у нас.

Говоря за това, че когато Русия и Западът седнат на масата на преговори, когато започнат да се подготвят за ново световно Ялтенско споразумение между трите „**велики сили**“ сега те са Русия, САЩ и Китай, **едва тогава външният западен фактор би разрешил тук, в България, да се даде простор, да се отвори поне маалко просторец на вътрешни сили да живнат и да излязат на политическата и властовата сцена**.

И тогава би било ново време, в което би имало шанс смисълът на етикета „**патриот, патриотична партия**“ да си възвърне своята **положителна конотация** и емоционално възприемане. Наистина, съвсем не е нормално ДПС да бъде възприемана с редица практически основания като патриотична формация, а българските „патриоти“ – преди всичко като лъжци и манипулатори, като алчни изпользвачи на тази тънка струнка в българската душа и държавническа традиция.

/22,40 минути/

Каква да е и как да се **направи нова алтернативна партия?**

Тя трябва да е **умерена, и честна**, но и с **хитрост**. Това е **диалектиката**

Ако се върнем към вече споменатата **НОВА АЛТЕРНАТИВНА** партия у нас, мога да кажа, че тя **също трябва да е УМЕРЕНА и балансираща** – по модела на ДПС, но плюс още нещо, което ДПС и Доган го нямат, болезнено им липсва.

Новата партия и лидер трябва още да са и **ЧЕСТНИ към българите**, спрямо цялата българска нация – за разлика от всички партии от 1990 досега, вкл. ДПС, вкл. БСП. Това е една мааалка подробност, която би била решаваща за евентуален изборен и след това властови успех.

Трябва да е честна партия и затова нейните лидери нека **внимават какво обещават** на своите избиратели, защото след това ще им се наложи да положат искрено и ефективно усилие за изпълнение на обещаното.

Ако политиците разбират, че няма да имат практическа възможност да **увеличават доходи и пенсии**, особено след увеличаването през 2022 г., нека не обещават това, нека го отложат за една-две година. Самите избиратели биха се съгласили за една-две година да не очакват пак повишаване на доходи и пенсии, но само ако новата партия им обещае **други не по-малко стойностни неща**. Нека обещават други неща, които да правят и направят **живота на народа не по-богат, а да го направят по-НОРМАЛЕН**.

Ако пък чак толкова не е възможно да се измисли нещо ново за обещаване пред избирателите, то тогава поне **в телевизора да застава едно ЧЕСТНО ЛИЦЕ** – човек и политик с честна физиономия, който гледа съгражданите си честно в очите и не ги лъжоти. Защото вече сме стигнали до непоносимост спрямо политици, които се съревновават да са сякаш от по-мошеник и лъжец, по-нагъл мошеник и лъжец.

Лицето на Кирил Петков и Асен до него са вече травматичен образ на „*шарлатани*“ в политиката. Лицето на Бойко Борисов е отдавнашен травматичен образ на политик, който патологично си сменя позиции и мнения, и обещания – сутри, по обед и вечерта. И на други водещи политици са залепени подобни травматични етикети. Това е беда за самите тях, но е беда и за партиите им. Но най-голяма **беда е за цялостната атмосфера** на грозна демагогия и цинична лъжлива манипулация, която просто задушава политическото пространство днес в България.

Тук, нека кажем нещо принципно:

Голям проблем днес е правенето на разлика, **различаването между ИСТИНАТА и ЛЪЖАТА**, между истината и демагогските обяснения, между истината и елементаризирания популизъм – и десен, но и ляв; и космополитен, но и патриотарски; и апологетичен про-западен, но и безплодно носталгичен про-руски.

Самият преход от социализъм към западен либерален капитализъм в началото на 90-те бе една гръмогласна огромна лъжа. Обругаването на епохата на социализма, и особено на времето на Развития социализъм у нас, който можем да визираме във времевите рамки от края на 60-те до края на 80-те години на ХХ век, бе и продължава да бъде една огромна епохална лъжа, пропагандна измама и опит за зомбиране на масовото съзнание и представи за нещата. Венцехваленето и снобарското прехласване по някакво си уж цивилизационно превъзходство на Запада и специално на „*американската мечта*“ е една гео-стратегическа огромна лъжа, измама и подмяна. И т. н., и др. под.

Сега сме във вихъра на поредната огромна пропагандна лъжа относно войната във и чрез Украйна, относно уж родолюбието и отново уж цивилизационна мисия на Володимир Зеленски, относно агресивността на Русия и руския дух, относно ..., относно толкова много и фундаментални неща като ролята на Православната църква – Руска, Украинска, Вселенска в това цивилизационно стълкновение и пренареждане отново на Света като цяло.

Вече 34 години сме потопени в една фундаментална и всеобща лъжа, измама и подмяна. Задъхваме се, вече става нетърпимо. И именно в такава обществена и държавна ситуация е времето за възникване на наистина нова и алтернативна партия, с нови и нетипични лидери, които да дават на народа изход, отново да дадат надежда на онези 70-80%

страдащи сред народа, които очакват, имат нужда, оглеждат се за такъв политически субект и техен адекватен представител сред демократичната и властовата политическа сцена.

Няма спор, че това е крайно ТРУДНА ЗАДАЧА в сегашната политическа среда. И точно защото е практически и конюнктурно извънредно трудна задачата, нека тук кажа нещо неочаквано.

Желаната и необходимата политическа честност, за да се успее, би трябвало да се **съчетава и с доста ХИТРОСТ**, нужна е и приемлива доза ВИЗАНТИЙЩИНА. Без нея няма как да се пробие и да се излезе на сцената. Само с честно говорене, само с директно атакуване на статуквото, само с някакъв такъв героизъм не би могло да се осъществи политически и лидерски пробив в статуквото.

Всъщност, става дума за **ДИАЛЕКТИКА**, за сложно съчетаване и вплитане между ЧЕСТНОСТ и ХИТРОСТ, между директно общуване с избирателите и симпатизантите, от една страна и от друга – приемлива доза демагогия, обясняване по някакъв прост начин, за да бъде разбрано, използване за някаква хитрост и византийщина, за да се преодоляват първоначални бариери на недоверие или на нежелание у хората да излязат от рутината си.

Това са две неща и способности, които **изглеждат НЕсъвместими**, но в реалната политика са **нужни заедно** – в симбиоза, в синергия – особено в сегашната наша международна и вътрешна ситуация.

Като четем история, виждаме че в едно такова съчетаване е **големият ТАЛАНТ на високите личности в политиката**, на успяващите лидери във властта, на героите, които превеждат народа и държавата си през пустинята и след това върху вълните на морето.

Тук говоря за **ЧЕСТНОСТ, която да е облечена в подходяща ФОРМА**, че да успява да стигне до душите и до убедеността на хората. Това е ДИАЛЕКТИКА на практика. Разбира се, това е трудно да се постигне, изисква се специфичен лидерски талант, изисква се харизматичност и магнетично въздействие върху съзнанието и психиката на последователите, но е практически нужно, за да може да се излезе на политическата сцена и за успеха.

/26,40 минути/

Какви други стойностни неща имате предвид, които да връщат нормалността в живота и държавата ни?

Например, да се отървем от **абсолютната безпринципност**, в която ни бе потопено обществото вече 34 години.

Например, да започнем да преодоляваме **повсеместната криминалност**, както по улици и квартали, така и на високото чрез правителство и министри, депутати и парламент, прокурори и съдии, президент и съветници.

Например, да се освободим от чувството за **абсолютна безнаказаност на публични личности**, на политици и държавници, на бизнесмени и служители, на съдии и прокурори. Те си правят девиантни и престъпни неща, излиза информация за тях, хващаме ги натясно, следствието и полицията дори започват работа и разследване, но ... после нещата прекъсват и се потулват в някакво гузно и грозно безвремие.

Ето, такива неща. **Те по-малко важни ли са от доходите и пенсиите?**

Не мисля, че такива неща са по-малко важни, просто защото са свързани с **изконно социално чувство** за справедливост, за обществен ред, за човешка нормалност, за почтена държава. Това са неща от един **по-висок етаж в йерархията на потребностите** – като говорим и се вторачваме само в доходи и пенсии оставаме на ниски етажи, докато като говорим за нормалност в изброените и други подобни неща, се качваме нагоре по етажите на потребностите и в усещането за пълноценност на живота и живеенето.

Политиците трябва да го разберат това, нужно им е да попрочетат за модела на Маслоу за потребностите – в пет основни етажа, както и за теорията на Ерих Фром за двата основни модуса на човешко преживяване и живот, на активност и съзидателност. Те би следвало да се върнат към Библията и лествицата – духовната стълбица при изкачване към Бога и божественото.

Иначе политиците биха си останали примитиви, завързани само в материалното, далеч от духовното и мисловното. А примитивното мислене у политиците твори примитивизиране в обществото и държавата. И това не е добре, вреди на всички ни, отделя ни от цивилизацията, събаря ни надолу далеч от традиционния български дух, от наследената ни висока култура, както и от нашата държавническа мощ и достойнство.

Политиците не бива и да са СТРАХЛИВИ. Например, когато са в ситуация да се преборват срещу грозни и престъпни прояви.

Такива неща, макар и периферни и изглеждащи твърде дребни, всъщност, имат огромно СМИСЛОВО и СИМВОЛНО значение. Малките неща в политиката могат да се превърнат в големи и печеливши. Това е едно от изкуствата на родените за политици хора.

Аз лично, като говоря за нова алтернативна партия, имам предвид преди всичко ситуации, в които тя има силата и **способността да се пребори** за нещо НОРМАЛНО в живота на хората, на народа и обществото като цяло, на държавата ни.

Тук, в заключение, ще Ви дам два практически примера, които развълнуваха цялото ни общество напоследък. Някои за тях може да каже, че това мънички неща. Обратно, аз мисля, че и двата случая са **отделни инциденти**, които са изключително **показателни за мащабни деградиращи процеси** в обществото и в държавата ни. И точно в това им измерение политиците и партиите им просто са задължени да не ги отминават, а да реагират бързо и адекватно. Хората именно по такива неща преценяват стойността и капацитета на политиците и на партиите им, за да им дадат после по време на избори общата си оценка – дали са харесвани или са отблъскващи, дали са будещи доверие или разочароващи, дали са привличащи или прогонващи дори симпатизантите си.

Пример първи:

Безумната и безобразна демонстрация в **МОЛ-а в Пловдив** на онова същество Емили, заедно с две грозни мутри около нея, и едно безпомощно момченце. Направиха една извратена публична **демонстрация на безнаказаност и човешка изроденост**.

И за пореден път общественото мнение избухна с възмущение и гняв. Но този път институциите наистина се задвижиха, тези ги арестуваха, ето вече седмици отказват да ги освободят от ареста, има надежда, че ще стигнат до съда и там да си получат дължимата присъда и затвор.

Но можем, поради толкова други подобни случаи, да очакваме някакво идиотско поредно обяснение и оневиняване, и тези да ги освободят. А възмутените граждани отново да се почувстват като в някакъв идиотски държавен спектакъл на абсурда и изродеността.

Аз бих искал **стара или нова партия**, да вземе един такъв скандален случай, да упражни съответен натиск върху институциите и властта, и накрая да успее да се пребори тези **наистина да не могат да излязат** преди 3-5-7 години от затвора, къде им е мястото.

Пример втори:

Друг подобен болезнен случай е онзи със **сирийския бежанец** (уж сирийски и уж бежанец), който прекоси Странджа с един автобус с престъпно преминали границата ни „бежанци“, 10-ки пъти отказа да се подчини на полицията да спре, накрая, съвсем съзнателно и жестоко блъска полицейската кола и уби две български момчета-полицаи.

Очевидно става дума за престъпник, който в този случай извършва продължаващо престъпление и **цяла серия от престъпления**. При това го прави съвсем осъзнато, има ясен мотив, очевиден **престъпен мотив**.

И какво научаваме тези дни? Научаваме, че български съд го е осъдил на някакви си 3,5 години затвор, а може би условно, а може би с не знам какви смекчаващи вината обстоятелства. Вместо да го осъди строго и безкомпромисно на строг тъмничен затвор и труд в полза на държавата – 15-20 години, до живот.

Аз бих искал **стара или нова партия**, да вземе един такъв престъпен случай, да упражни съответен натиск върху институциите и властта, и накрая да успее да се пребори този уж сириец и уж бежанец да остане в затвора до живот, да остане в строг тъмничен затвор 15-20 години. Това би било адекватно наказание, адекватно възмездие.

Тук говорихме за необходима нова алтернативна партия. Ето, подобен тип неща една такава формация може да обещава да прави, а ако бъде овластена чрез вота на избирателите след това наистина да ги прави, за да защитава обществения интерес, за да опазва морала и обществените нрави, за да дава добър образец за обществено поведение и борбеност за стойностни неща.

И тогава, дори без да обещава повишаване на заплати и пенсии – една-две години наистина биха могли да ни дадат почивка и да не ни обещават такива неща, такава нова формация би могло да бъде чути и харесана от избирателите, те да гласуват за такава партия и нови политици. Може на такава основа да се спечелят изненадващо много проценти, след един-два избора да се качат във властта и да започнат да провеждат различна и **народно-полезна** политика, различна и **държаво-нормализираща** политика.

Не може ли така? Аз мисля, че може.

Това е моето убеждение – и като гражданин, и като професионалист.

Край